

ANSELM TURMEDA

PËRSE
PËRQAFOVA
Islamín

G INSTITUTI
GERMA

Përktheu nga frëngjishtja
Hilmi Kastrati

Titulli i originalit:
(Pourquoi j'ai embrasse l'Islam)

Përktheu nga frëngjishtja:
Hilmi Kastrati

Redaktor profesional
Jusuf H. Kastrati

Redaktor gjuhësor
Besnik H. Kastrati

Kopertina
Fatlum Zeka

Boton
Instituti Germa

Botimi i parë
Maj 2024

ISBN 978-9951-9125-7-0

© Instituti Germa
Të gjitha të drejtat e këtij libri janë të rezervuara.

Anselm Turmeda – Abdullah Turxhuman

PËRSE PËRQAFOVA ISLAMIN?

PARATHËNIE

“O njerëz! Ne ju krijuam prej një mashkulli e një femre dhe ju bëmë në kombe e fise, që të njiheni me njëri-tjetrin.” (Kuran, 49:13)

Ja se si, sipas vargjeve të Allahut, llojllojshmëria përbën vepër parimore të komunikimit, dialogut dhe unitetit.

Koha është që, në këtë raport të njihet e vërteta, sepse, është e vërtetë se në rrotën e kohës, i çliruar nga barra e jotolerimit doktrinar, sikundër edhe nga pasionet e njerëzve të prishur, lindi Islami, që nuk ka pushuar kurrë së ekzistuari, feja e gjerë dhe e hapur për të gjitha ato dhe për të gjithë ata që besojnë.

A nuk është i Lartmadhërishmi që i thotë të dërguarit dhe muslimanëve:

Thoni: “Ne besojmë Allahun dhe atë që na është dërguar neve dhe në atë që i është zbritur Ibrahimit, Ismailit, Is'hakut dhe Jakubit dhe (dymbëdhjetë) bijve të tij, edhe në atë që u është dhënë Musait dhe Isait, edhe në çfarë u është dhënë të gjithë peygamberëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë asnjë dallim mes tyre dhe, Vetë Atij, ne i jemi nënshtruar si muslimanë në Islam.” (Kuran, 2:136)

Në këtë perspektivë të rrumbullakuar ndërjetare dhe ndërkulturore, po e publikojmë librin e pabotuar të autorit Anselm Turmeda, prift spanjoll i shekullit XIV, konvertuar në Islam, që zotohet kundër proceseve të marra të polemistëve kishtarë të kohës kur jetoi, përkitazi me Islamin dhe profetin e tij.

Po nga ky këndvështrim ne kemi themeluar koleksionet vijuese:

Koleksioni "Islamica" drejtuar nga profesor Abdurrahman Bedeviu, në të cilin janë botuar tashmë disa libra:

- Mbrojtja e Kuranit nga kritikët ndaj tij;
- Mbrojtja e jetës së profetit Muhamed
- Koleksioni "Pourquoi j'ai embrasse l'Islam (Përse përqafova Islamin): sërë, që përfshin shumë vepra të ilustruara me nga një apo shumë dëshmi të konvertimit, prej të cilave i pari është libri i autorit Anselm Turmeda.
- Koleksioni "Connaissance de la sunna" ("Njohja e sunnetit") i Sejjid Sabikut, që përfshin 22 vëllime; i pari nga të cilët tashmë është botuar, titullohet "Purification" ("Pastrimi").
- Koleksioni "L'essentiel sur l'Islam" ("Thelborja për Islamin), në të cilin kanë dalë dy botimet:

- Le livre de chevet du musulman francophone (Libri i kreut të muslimanit frankofon)
- Invocations coraniques (Referime Kuranore)

PREZANTIM

Kjo vepër i përket një autori pak të njohur. Krejt çka dihet për të gjendet në faqet e para të librit që përshkojnë shkurtimisht përmbajtjen e tij. Ky autor, që e pagëzoi veten Abdullah Turxhuman me të arritur në oborrin e sulltanit hafsidi Ebul-Abbas të Tunisit, më 1388, vinte nga seminari i Bolonjës. Më vonë orientalizmi e identifikoi me emrin Anselm Turmeda, i lindur në Majorka, i cili, pas studimeve që kishte ndjekur në Lerida, ishte bërë prift katolik. Ai kishte shkuar në seminarin e Bolonjës me qëllim të përkryerjes së njohurive teologjike. Në vazhdim të një diskutimi që kishte të bënte me ungjillin e Gjonit, që paralajmëron ardhjen e *Parakletit*, prifti i ri mësoi nga goja e drejtorit të seminarit se Krishti (Isai, paqja qoftë mbi të!) predikonte se misionin e tij të pastër do ta vazhdonte profeti

Muhamed, meqë fjala “*Paraclet*” ka prejardhje greke, që domethënë “i lavdëruar”, e ky kuptim përputhet me kuptimin e fjalës arabe “Muhamed”. Drejtori i vjetër këshilloi priftin e ri që të mos e përsëriste atë që po dëgjonte dhe i rekomandoi që të nisej për në tokën islame, që të mund ta ndërronte fenë. Kështu ish-prifti spanjoll udhëtoi me anije për në Tunis, ku konvertimi i tij shkaktoi bujë të madhe, si te muslimanët, ashtu edhe te tregtarët e krishterë të Italisë. Pasi u bë përkthyes në oborrin hafsidi (prej nga edhe mbiemri i tij: Turxhuman), muslimani i ri kishte filluar të shkruante për arsyt që e kishin shtyrë që ta braktiste krishterimin e ta përqafonte Islamin. Argumentimi i tij paraqet problemin e madh të redaktimit të ungjijve dhe hedh poshtë dogmat kryesore të krishtera, siç është trinia.

"La refutation des gens de la croix"
(Përgënjeshtrimi i pjesëtarëve të kryqit) u mundësonte teologëve muslimanë të asaj

periudhe (rreth vitit 1420), si shejh Senusi i Tlemcenit, që të flisnin me saktësi në trajtesat e tyre për krishterimin. Më vonë dorëshkrimi është përkthyer në gjuhën turke dhe është botuar në gjuhën arabe në shekullin e kaluar në Angli. Në vitet 1880, Spiro e përktheu në gjuhën frënge në Tunis. Ky përkthim përbën objektin e këtij ribotimi, i cili nuk mëtonte të paraqitte rëndësinë që sapo kishte marrë me dialogun ndërmjet islamit dhe krishterimit e as me debatin për konvertimet në islam. Përveç indikacioneve të rendit historik, që tregojnë çfarë ndryshimesh ka pësuar leximi i ungjijve nga koha në kohë, “Dhurata e të diturit për të përgënjeshtruar pjesëtarët e kryqit” nxjerr elementet thelbore të krahasimit ndërmjet dy monoteizmave, njërit të përqendruar në inkarnim (mishërim), tjetrit të mbështetur në vërtetësi. E, fakti që autori i këtij libri pat preferuar ta braktiste të parin, për të ndjekur të dytin, nuk do të duhej ta zvogëlonte rëndësinë

e ndihmesës së tij në dialogun ndërfetar.
Përkundrazi.

B. Bin Khalid

Me emrin e Zotit, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëplotit

Me mëshirën e Zotit që të më shpjerë në rrugën e drejtë dhe të më bëjë të hyj në Fenë e vërtetë që ia ka dërguar më të dashurit dhe më të zgjedhurit të vet, Muhamedit (paqja dhe bekimi i Allahut qofshin mbi të), kam studiuar provat vendimtare dhe kam bërë demonstrime të qarta, të dukshme për cilindo që sadopak mendon, e të fshehta vetëm për ata që nuk i shohin “vezët e bibës”.

Në paraqitjen e këtyre provave dhe demonstrimeve, dijetarët tanë muslimanë kanë bërë gjithë ç'është e mundur të bëhet. Por, gati në të gjitha diskutimet e tyre me të krishterët dhe hebrenjtë, kanë ndjekur

metodën e arsyes logjike.¹ Pothuaj vetëm el-Hafidh Muhamed ibn Hazmi është shërbyer me metodën e rezonimit logjik për të përgënjeshtruar me argumente intelektuale dhe historike, por vetëm në disa çështje të rralla.

Këto pikëvështrime më kanë frymëzuar dëshirë të gjallë që pikëpamjen time ta trajtoj në aspektin historik e të kontrolloj drejtësinë dhe saktësinë me argumente metafizike, duke përmbledhur kështu kritikën historike në rezonim (arsye) dhe duke krahasuar provat intelektuale me ato të nxjerra nga vëzhgimi.

Në këtë libër do të ekspozoja gabimet e tyre, siç është trinia dhe pasojat që rrjedhin nga

¹ Muslimanët që kanë shkruar për krishterimin kanë apeluar për argumente intelektuale, duke i veçuar "les sciences rationnelles" (shkencat racionale) el-Ulum el-'Aklíjeh); ata kanë përdorur edhe argumente historike, kritike apo tradicionale, në kuadër të "shkencave tradicionale" (el-Ulum en-Naklíjeh).

kjo. Përveç kësaj, do të flas për ungjijtë e tyre dhe për ata që i kanë përpiluar, për dogmat e tyre dhe për ata që i kanë bërë, për prapështinë e metafizikës së tyre, për pabesinë e tyre përkitazi me traditën historike, për shpifjet e tyre kundër Mesias-Jezusit (Isait, paqja qoftë mbi të!) dhe për gënjeshttrat e tyre kundër Zotit.

Do të flas pakëz edhe për priftërinjtë e tyre, për besimet e tyre, për mashtrimet e tyre, për mënyrën se si e kanë korrupsuar ungjillin që i erdhi Jezusit.

Në fund do të themi se çfarë kanë nga përkushtimi i tyre ndaj meshës dhe nga adhurimi i kryqeve të tyre.

Kam bërë që kësaj paraqitjeje times t'i paraprijnë disa hollësi për atdheun tim dhe për vendin ku kam qenë edukuar; në vazhdim kam rrëfyer për nisjen time nga ky vend dhe për konvertimin tim në Islam. Në tregimin tim i

kam bërë nder mikpritjes dhe bujarisë së prijësit të besimtarëve ndaj meje, Ebul-Abbas Ahmed el-Farisit. Kam thënë, po ashtu, disa fjalë për ngjarjet që ndodhën nën mbretërinë e tij dhe në atë të birit të tij, prijësit të besimtarëve, Ebu Faris Abdul-Azizit, mirësjelljen e të cilit e kam përmendur. Librin e kam përfunduar me shporrjen e fesë së krishterë duke ndërtuar epërsinë e fesë islame. Para se ta radhitja këtë vepër, e kam titulluar: "Cadeau du lettre por refuter les partisans de la croix" ("Dhurata e të diturit për të përgënjeshtuar pjesëtarët e kryqit"), dhe, që ta lehtësoja leximin dhe t'i shmangesha çfarëdo lodhjeje të mundshme shpirtërore të lexuesit, librin e kam ndarë në tre kapituj.

Kapitulli i parë do të bëjë fjalë për kthimin tim në Islam, për shkaqet që më kanë bërë të dal nga krishterimi e ta përqafoja doktrinën e drejtë, për bamirësitë që m'i ka bërë prijësi i

besimtarëve, Ebul-Abbas Ahmedi dhe për
çfarë më ndodhi nën mbretërinë e tij.

Kapitulli i dytë do të tregojë për çfarë më
ndodhi nën mbretërinë e prijësit të
besimtarëve, Ebu Faris Abdul-Azizit,
mirësjelljen e shkëlqyer të të cilit do ta veçoja,
dhe për veprat më të shquara në kohën e
hartimit të këtij libri, në vitin 823 të hixhretit.

Kapitulli i tretë, më në fund, që mbyll
qëllimin kryesor të shkrimit tim, mëton të
përgënjeshtrojë fenë e krishterë dhe të
vërtetojë pejgamberinë (proecinë) e prijësit
tonë, Muhamedit (paqja dhe bekimi i Allahut
qofshin mbi të!) me tekste nga Dhiata e Vjetër
(Teurati), ungjijtë dhe librat e tjerë të
pejgamberëve (bekimet e Zotit qofshin mbi të
gjithë ata!).

KAPITULLI I

HYRJE

Dijeni se unë rrjedh nga qyteti Majorka (Zoti e ktheftë në Islam!), qytet i madh mbi det, ndërmjet dy bjeshkëve, të cilin e përshkon një lumë i vogël. Ky është qytet tregtie që ka dy limane, ku anije të mëdha hedhin spirancën që të lirohen nga një trafik i dendur. Ai gjendet në një ishull me të njëjtin emër të begatë me ullinj dhe fik. Brenda një viti të bereqetshëm ishulli i Majorkës mund të eksportojë për në Kajro dhe Aleksandri më shumë se 20.000 barela vaj ulliri. Në këtë ishull janë 120 kala të rrethuara me mure e të mirëmbajtura. Burime të shumta ujisin të gjitha viset e ishullit dhe derdhen në det.

Baba im, njeri me konsideratë ndër banorët e qytetit të Majorkës, nuk kishte fëmijë tjetër përveç meje. Në moshën gjashtëvjeçare baba im më vuri në duart e një prifti të ditur,

nën drejtimin e të cilit studioja Ungjillin aq sa, brenda dy vjetësh, mësova përmendsh pjesën më të madhe. Pastaj zura të mësoj idiomën e Ungjillit dhe logjikën, gjashtë vjet me radhë. Me të mbaruar të këtyre studimeve, nga Majorka shkova në qytetin Lerida në Katalonjë, qytet me reputacion në aspektin e shkencës për të krishterët në këtë rajon. Atë e përshkon një lumë i madh. Aty vëreja arin të përzier me rërë, por është fakt i njohur ndër të gjithë banorët e këtij vendi se shpenzimet për nxjerrjen dhe përpunimin e tij janë më të mëdha sesa fitimi, prandaj e kanë braktisur. Ky qytet është shumë i pasur me pemë. Kam vërejtur se njerëzit kanë shprehi të copëtojnë pjeshkën në katër pjesë, t'i thajnë në diell; po ashtu veprojnë me kunguj dhe arra. Gjatë dimrit, kur duan t'i hanë, i lënë një natë që të zbuten në ujë, i ziejnë dhe bëhen sikur të freskëta. Vjelja kryesore e mbarë këtij vendi është ajo e shafranit. Në Lerida tubohen një mijë deri një mijë e pesëqind studentë të

krishterë, të cilët njohin vetëm autoritetin e priftit, nën drejtimin e të cilit studiojnë.

Gjatë gjashtë vjetëve në këtë qytet kam studiuar fizikën dhe astronominë, mandej iu përkushtova për katër vjet studimit të Ungjillit dhe idiomës së tij. Në mbarim të këtyre studimeve u largova nga Lerida dhe u transferova në Bolonjë të Lombardisë. Bolonja është qytet shumë i madh. Këtu ndërtesat janë të ndërtuara në tulla të mrekullueshme të kuqe, për shkak të mungesës së karrierës së gurit.

Çdo prodhues tullash ka një vulë speciale për të shënjuar prodhimet e veta. Në krye të tyre gjendet një inspektor, i ngarkuar për kontrollimin e cilësisë së argjilës me të cilën shërbehen dhe për pjekjen e tullave. Kur ndodh që një tullë shkapërderdhet apo plasaritet, inspektori dënon prodhuesin me pagesën e dëmit dhe bën që të rrahet me shufër.

Qyteti i Bolonjës është qendër shkencore për të gjithë banorët e atij rajoni. Për çdo vit aty arrijnë nga të gjitha anët më shumë se dy mijë studentë për të studiuar shkencën. Të gjithë studentët, në mesin e të cilëve edhe ndonjë mbret, apo bir mbreti, bartin për rroba kostumin e pagëzimit, që u shërben si shenjë dalluese. Ata janë të përligjur vetëm priftërinjtë, pranë të cilëve i kryejnë studimet.

Sa më përket mua, banoja në shtëpinë e një famullitari shumë të moshuar dhe shumë autoritar, i quajtur Nicolas Myrtil (lexo: Nikola). Ky prift zinte një rang shumë të konsideruar në Bolonjë me diturinë e tij, me mirësinë dhe asketizmin e tij. Në sytë e të gjithë të krishterëve të asaj kohe ai quhej si dijetari më i madh. Nga të gjitha anët, nga ana e mbretërve apo personaliteteve të tjera, i shtroheshin pareshtur pyetje që kishin të bënin me religjionin. Këto pyetje shtroheshin me dhurata të mëdha, që ta merrnin bekimin e tij.

Me të mbledhur të dhuratave, ai i nderonte dhe i përgëzonte.

Pranë këtij prifti studiova shkencën e bazave dhe parimeve të fesë së krishterë. Një kohë të gjatë i shërbeva dhe kreu një pjesë të madhe të funksioneve të tij, gjë që, më në fund, u përcaktua që të më merrte në numrin e njerëzve më intimë. Meqë vazhdoja t'i shërbeja dhe ta rrethoja me nderime, ai, madje, më besoi edhe çelësat e shtëpisë dhe të dollapëve të parapagesave. Çdo gjë ishte në duart e mia, me përjashtim të çelësit të një dhomëze në brendinë e shtëpisë, ku nuk hynte askush përveç tij. Aty, sigurisht, ishte vendi ku ai fshihte thesarin që ia kishin dërguar. Po, vetëm Zoti e di tamam çka kishte aty.

Duke i shërbyer këtij prifti dhe duke studiuar, aty kalova dhjetë vjet. Por, erdhi njëfarë kohe kur prifti, i sëmurë, nuk mund të shkonte në tubim, dhe, duke e pritur, filloi të diskutohej për çështje shkencore. Në njëfarë

çasti, në diskutimet e tyre u paraqit fjala e profetit të Zotit, Jezusit (Isait, paqja qoftë mbi të!): *“Pas meje do të vijë një profet, emri i të cilit është Paraklet.”*² Ata kërkuan të caktohej me saktësi profeti, për të cilin ishte fjala. Secili prej tyre dha mendimin e vet, sipas shkallës së dijes dhe inteligjencës, e diskutimi ngjallej dhe shamata rritej pareshtur. Në fund u ndanë pa e zgjidhur çështjen.

Me të kthyer te drejtori i kolegjit tonë, më pyeti: “Përkitazi me çka diskutuat sot në

² “Il viendra après moi un prophète don’t le nom est le Paraclete.”

Në disa dorëshkrime figuron: “Ahmad le Paraclete” (Ahmedi Parakleti). Ky tregim është për t’iu afruar Kuranit (61:6): ***Kujto kur Isai, i biri i Merjemes, tha: “O bijtë e Israilit, unë jam i dërguari i Allahut tek ju, për t’ju vërtetuar Teuratin e shpallur para meje dhe për t’ju sjellë lajmin e gëzueshëm për një të dërguar, emri i të cilit është Ahmed, që do të vijë pas meje”. Por, kur ai u solli atyre shenja të qarta, ata thanë: “Kjo është magji e qartë!”***

mungesën time?” E informova për mospëlqimin tonë lidhur me emrin Paraklet, për të cilin, njëri shprehte një mendim, tjetri mendim tjetër, tjetri tjetër dhe kështu ia tregova me radhë përgjigjet e tyre.

- E ti, më tha ai, çfarë mendimi ke shkrehur ti? Atë të doktorit, atë që e kam huazuar nga komentimi i tij i ungjillit, iu përgjigja.

- Sa larg e sa afër të vërtetës që je! – bërtiti, - njëri u mashtrua, tjetri pothuajse e gjeti. Por, askush nuk e ka gjetur kuptimin e vërtetë. Sidoqoftë, askush nuk mund të sqarojë kuptimin e këtij emri të mrekullueshëm përveç dijetarëve shumë të kalitur në shkencë. Po, nga faktet shkencore keni mësuar vetëm pak.

Kur dëgjova këto fjalë iu përkula në të dy gjunjët, e putha dhe i thashë: E shihni, zotëri, se unë kam ardhur pranë teje nga një vend i largët; gjatë këtyre dhjetë vjetëve që jam në shërbimin tuaj, kam nxënë, në saje tënden,

njohuri të panumërta, kini tash mirësinë ndaj meje e më tregoni për këtë emër të mrekullueshëm. Plaku shpërtheu në vaj e më tha: “Biri im, vërtet ti më je shumë i dashur për arsyen të shërbimeve që më ke bërë dhe të ardhjes tënde tek unë. Në njohjen e këtij emri të shkëlqyer, me siguri, ka dobi të madhe, por druaj se, nëse e përhap, të krishterët do të të vrisnin po në atë çast.”

- Për Zotin e Madhërishëm, për të vërtetën e Ungjillit dhe për Atë që e ka sjellë, iu përgjigja, pa urdhrin tuaj, për atë që ma besoni, nuk flas me askënd.

- Biri im, më ndërhyri, qysh kur ke ardhur tek unë, kam kërkuar nga ti informacione për atdheun tënd, kam dashur të dija nëse është fqinj me muslimanët, nëse bashkatdhetarët tuaj i luftojnë ata, apo ata ju luftojnë; me një fjalë, dëshiroja të njihja ndjenjat tuaja përkitazi me Islamin. Dije, pra, biri im, se Parakleti është një nga emrat e profetit të muslimanëve,

Muhamedit, të cilit i ka zbritur ky libri i katërt, për të cilin flet profeti Daniel, duke paralajmëruar se ky libër do t'i shpallet atij. Vërtet, feja e tij është feja e vërtetë, e doktrina e tij është doktrina bamirëse, për të cilën flet Ungjilli.

- Në qoftë se është kështu monsinjor, e pyesja, çfarë është mendimi yt për fenë e këtyre të krishterëve?

- Biri im, m'u përgjigj ai, sikur t'i kishin qëndruar të krishterët besnikë fesë së vjetër të Jezusit (Isait, paqja qoftë mbi të!), ata do ta kishin fenë e Zotit, sepse feja e Jezusit, si ajo e të gjithë profetëve (paqja dhe bekimi qofshin mbi ta!) është feja e Zotit.

- Çka të bëhet pra, shkëlqesia ime? – e pyeta unë. Ai mu përgjigj:

- O, biri im, duhet përqafuar Islamin.

- Po myslimanët, ngulmoja unë, a mund ta shpëtojnë atë që përqafon fenë e tyre?

- Po, më thoshte, ata e shpëtojnë në këtë botë dhe në botën tjetër.

- Ndërkaq, monsinjor, e bëra të më vështronte, njeriu inteligjent zgjedh për vetveten atë që njeh për më të mirën; meqë, pra, ti po pohon superioritetin e fesë islame, çfarë të pengon ta përqafosh?

- Biri im, m'u përgjigj ai, për këtë që sapo ta thashë lidhur me epërsinë e fesë islame dhe madhësitinë e Profetit të Islamit, Zoti ma dëftoi të vërtetën këtyre kohëve të fundit. Tash jam plakur e më është dobësuar trupi. Nuk dua të them se kjo më fal, Zoti do të ketë arsye kundër meje. Ah! Sikur të më kishte drejtuar Zoti në këtë udhë atëherë kur isha në moshën tënde, do të kisha braktisur të gjitha e do ta kisha përqaftuar fenë e vërtetë. Por, dashuria e botës është parimi i tërë mëkatit. Ti e di pozicionin tim te të krishterët, rangun tim të ngritur, konsideratën dhe nderimin që më rrethon. Mirëpo, qyshkur do të hetohet, nga

kushdo qoftë, animi im nga Islami, në atë çast të gjithë do të më vrisnin. Po të supozojmë se ia dal t'u shpëtoj atyre dhe të vendosem nën sigurinë e muslimanëve, qe çfarë do të ndodhte: - Kam ardhur, musliman, pranë jush, do t'u thosha. Duke hyrë në fenë e vërtetë i ke bërë mirë vetvetes, do të më përgjigjeshin, por neve nuk na ke bërë kurrfarë shërbimi, sepse, me hyrjen tënde në fenë islame ti ke shpëtuar vetveten nga dënimi i Zotit. Pas kësaj do të mbetesha në mesin e tyre, plak shtatëdhjetë vjeç, i ngratë pa ditur as gjuhën e tyre, e i dënuar të vdisja nga uria, ndërsa ata do të injoronin pozicionin tim.

E pra, në saje të Zotit, i thashë, ti më këshillon të shkoj në vend musliman e të përqafoj fenë e tyre! – Po, më tha ai, nëse je menduar mirë, ngutu! Me këtë do ta fitosh këtë dhe botën tjetër. Por, biri im, që të mos dijë, tash për tash, askush për këtë çështje, fshihe këtë me kujdesin më të madh, sepse, po të

përhapej, sado pak, në atë çast do të të vrisnin, e nuk do të mund të bëja asgjë për ty. Nuk do të të ndihmonte fare ta hidhje çështjen mbi mua; do ta mohoja, e kur të shtohet edhe besimi që kanë për çfarë do të thosha kundër teje, nuk do të besonin në atë që ti thoshe kundër meje. Pra, nëse të shpëton një fjalë e vetme për këtë çështje, do të jem i pastër nga gjaku yt.

- Mos e dhëntë Zoti të arrijë puna deri aty!

Duke bërë çmos për ta qetësuar, u përgatita për udhëtim dhe ia lashë lamtumirën. Në atë moment më mbuloi edhe më me bekimet e tij dhe më dha për udhëtim pesëdhjetë dinarë ari.

U nisa me anije për në qytetin e Majorkës, në atdheun tim, ku qëndrova gjashtë muaj; pastaj ia mësyva ishullit të Sicilisë, ku kalova pesë muaj, duke pritur një anije që lundronte për në vendin e muslimanëve. Me të arritur një

anije që shkonte në Tunis, hipa. Në momentin kur dielli perëndonte u nisëm nga Sicilia dhe në mesditë hodhëm spirancën në portin e Tunisit.

Posa zbrita në zyrën e doganës, priftërinjtë e krishterë që banonin aty, me të dëgjuar për ardhjen time, më sollën një karrocë dhe më morën me vete në shtëpitë e tyre. Na shoqëruan edhe disa tregtarë, që banonin po ashtu në Tunis. Gjatë katër muajve që kalova te ta, gëzova mikpritjen më zemërgjerë.

Në mbarim të kësaj kohe u informova nga ata nëse në oborrin e sulltanit gjendej ndokush që do të fliste gjuhën e të krishterëve. (Po sulltani, në atë kohë ishte shkëlqesia e tij, i ndjeri Ebul Abas Ahmedi). Ata më treguan se aty ishte një burrë i shquar, i quajtur doktor Jusufi, njëri nga shërbyesit kryesorë të sulltanit, mjek i të cilit ishte. Ky sihariq më gëzoi shumë. Posa më udhëzuan për te pallati i tij, shkova tek ai.

Kur u gjenda pranë tij, ia paraqita gjendjen time dhe i thashë se motivi i ardhjes sime ishte dëshira për ta përqafuar fenë islame. Mjeku u gëzua pa masë për këtë lajm, për më tepër, sepse kjo ngjarje do të bëhej me ndërmjetësimin e tij. Pastaj, me kalë, shkuam së bashku në pallat. Ai hyri aty, e bëri me dije sulltanin për rrëfimin tim dhe kërkoi një audiencë për mua. Meqë më qe lejuar, u gjenda në praninë e sulltanit.

U informua, së pari, për moshën time; i thashë se isha tridhjetë e pesë vjeç. Mandej, sipas dëshirës së tij, e informova për shkencat që kisha studiuar.

- Ti ke ardhur – më tha – për një punë të mirë, bëhu musliman, me bekimin e të Lartmadhërishmit Zot.

Iu drejtova përkthyesit, mjekut të parapërmendur: I thuaj shkëlqesisë së tij, sulltanit, sa herë që ndokush e lë fenë e vet,

bashkëbesimtarët e tij flasin keq për të dhe shpifin kundër tij, prandaj dëshiroj që të ftohen tregtarët dhe priftërinjtë e krishterë që gjenden në kryeqytetin tuaj dhe të pyeten për mua; pas kësaj do ta përqafoj Islamin.

Me ndërmjetësimin e përkthyesit, sulltani m'u përgjigj: Më bëre po atë kërkesë që Abdullah ibn Selami ia bëri profetit, kur e përqafoi Islamin.³

Për këtë ai solli priftërinj të krishterë e disa tregtarë dhe, pasi më bëri të hyja në një dhomë fqinje me sallën e audiencës, iu drejtua atyre: Çfarë mendoni për këtë prift të porsaardhur me njërën nga anijet? – Është ai, u përgjigjën, dijetar i madh i fesë sonë, madje ne nuk njohim askënd në botën e krishterë që është

³ Abdullah ibn Selami ishte hebre me shumë ndikim në Medinë, meritat e të cilit i shquanin vetë rabinët deri në momentin e kthimit të tij në Islam. Qysh kur shqiptoi Shehadetin para të shquarit të tij, ata tërhoqën lëvdatat.

më lart se ai sa i përket diturisë dhe
përkushtimit në fe.

- Çfarë do të thoshit për të, i pyeti sulltani,
sikur të bëhej musliman?

- Zoti mos e dhëntë, bërtitën njëzëri, një gjë të
tillë nuk do ta bëjë kurrë.

Posa mësoi mendimin e të krishterëve,
sulltani më kërkoi.

Atëherë, mu në atë çast e në praninë e të
krishterëve shpalla hyrjen time në fenë islame.
Të krishterët duke ndërruar çehren, dhanë
shenjë dhe thanë: vetëm dëshira për t'u
martuar e ka shtyrë të bëjë një gjë të këtillë
(sepse te ne, prifti nuk martohet) dhe ata, të
prekur thellë, lëshuan sallën.

Sulltani i ndjerë më akordoi një trajtim
prej katër dinarë në ditë, më dha për banim një
pallat të veçantë dhe më fejoj me të bijën e
Haxhi Muhamed Es-Safarit. Ditën e martesës
më dhuroi njëqind dinarë ari dhe një kat

rrobash të mrekullueshme. Pak kohë më vonë, gruaja lindi një djalë, që e pagëzova Muhamed, që të gëzonte bekimet që lidhen me emrin e profetit tonë, Muhamedit (paqja dhe bekimi i Zotit qofshin mbi të!).

KAPITULLI II

**ÇFARË MË NDODHI NËN MBRETËRINË
E EBUL-ABBAS AHMEDIT DHE TË BIRIT
TË TIJ EBU FARIS ABDUL-AZIZIT?**

Pesë muaj pas kthimit tim në Islam, sulltani më dha postin e shefit të doganave, duke menduar se në atë vend do ta mësoja shpejt gjuhën arabe, në kontaktet e shumta ndërmjet të të krishterëve e muslimanëve, të cilëve do t'u shërbeja për përkthyes.

Brenda një viti arabishten e mësova për mrekulli.

Atëherë asistojë në zbritjen e flotës së gjenovasve dhe të francezëve në qytetin Mehdije, i ngarkuar me përkthimin e letrave që i dërgonin sulltanit. Pak kohë më vonë, Zoti i poshtëroi e u shpërndanë.

Gjithashtu, e shoqëroja sulltanin në selinë e Gabesë në cilësinë e arkëtarit, sikundër edhe në selinë e Gafsas. Në këtë selinë e fundit sulltanin e kapi një sëmundje që, më 3 shaban 796 e shpuri në varr.

I biri i tij, prijës i besimtarëve dhe mbrojtës i fesë, Ebu Faris Abdul-Azizi avancoi në fronin e Kalifatit. Në raport me mua ai ripërtëriu të gjitha privilegjet që më kishte akorduar i ati, madje më nderoi edhe me kujdestarinë e pallatit të tij.

Por, nën mbretërinë e tij, atëherë kur isha shef i doganës dhe përkthyes, ndodhi që një anije muslimane e ngarkuar me mallra, zbarkoi. Në çastin kur hodhi spirancën, dy anije siciliane e sulmuan dhe e kapën, pasi ekuipazhi musliman u largua.

Zotëria ynë, shkëlqesia e tij, Ebu Farisi urdhëroi shefin e doganës dhe bashkëpunëtorët e tij të shkonin aty e të negocionin me të krishterët për shpengimin e ngarkesës që u përkiste muslimanëve. Ata shkuan aty dhe kërkuan siguri për përkthyesin. Posa iu dha siguria, ai u ngjiti në anije të të krishterëve dhe filluan negociatat. Meqë të

krishterët e tepruan me pretendime, qe e pamundur çfarëdo zgjidhjeje.

Me këto anije kishte ardhur një prift në zë i Sicilisë, me të cilin më lidhte një miqësi vërtet vëllazërore, që nga koha kur studionim së bashku. Ai kishte dëgjuar të flitej për konvertimin tim në Islam e atij i kishte ardhur shumë rëndë. Ai kishte ardhur me këto anije me qëllim që të më rikthente në fenë e krishterë, duke pasur parasysh miqësinë tonë të dikurshme. Derisa ishim vetëm me përkthyesin që ishte ngjitur në bord, ai i tha: Si të quajnë? Përkthyesi iu përgjigj: Ali. – Ani, mirë, Ali, i tha, merre këtë letër çoja kaid Abdullahut, shefit të doganave; merre edhe këtë dinar e, kur të ma sjellësh përgjigjen, do të ta jap edhe një dinar.

Me të marrë të letrës dhe dinarit, përkthyesi u kthye te kreu i doganës dhe e informoi për gjithë çfarë kishte ndodhur. Pastaj ai e informoi për krejt çka i kishte thënë

prifti, për letrën që ia kishte dhënë dhe për dinarin që kishte marrë shpërblim. Kreu i doganës mori letrën; pasi ia përkthyen disa tregtarë gjenovas, origjinalin dhe përkthimin ia dërgoi shkëlqesisë sonë, Ebu Farisit.

Me të lexuar më çoi të kërkoja leje. Në praninë e tij, ai më tha: O Abdullah, kjo letër ka arritur nëpër det, lexoje dhe informona për përmbajtjen e saj. Duke lexuar më shkoi buza në gaz. Çfarë të bëri të qeshësh?- më pyeti sulltani. Zoti na ruajttë! - iu përgjigja. Kjo letër më është drejtuar nga një prift që dikur ishte nga miqtë e mi, të cilën, me lejen e Zotit, do t'jua përkthej. U ula pranë tij, e përktheva në gjuhën arabe dhe ia dhashë përkthimin. Ai e lexoi dhe iu drejtua të vëllait Ismailit: Për Zotin e Gjithëfuqishëm nuk ka lënë asnjë fjalë pa përkthyer.

- O shkëlqesi, si e dite?

- Me një ekzemplar tjetër, përkthyer nga një gjenovas, mu përgjigj. Pastaj më tha:

- Abdullah, si do t'i përgjigjesh këtij prifti?

- Shkëlqesi, i thashë, ti e di mendimin tim, ti e di se Islamin e kam përqaftuar me zgjedhjen time dhe nga dashuria ndaj fesë së vërtetë; në asnjë mënyrë dhe në kurrfarë aspekti nuk do të pranoja çfarëdo propozimi që do të më jepte ky prift.

- Ne jemi bindur, shtoi sulltani, për sinqeritetin dhe kthimin tënd dhe nuk kemi pasur kurrë as më të voglin dyshim për ty. Por në luftë duhet dinakëri. Shkruaj pra, këtij prifti që të urdhërojë kapedanin e anijes që, kundruall riblerjes, të sjellë mallrat e muslimanëve dhe të sillet në mënyrë korrekte në këtë raport. Pastaj, i thua: Kur të pajtoheni me tregtarët muslimanë për çmimin e blerjes, do të vij prapë me të ngarkuarin për taksë që të maten mallrat, pastaj, sapo të bjerë muzgu, do

të vij pranë jush.” Kështu edhe veprova. Sa për priftin, ai pranoi ofertën time menjëherë.

Tregtarët u treguan shumë të sjellshëm në blerjen e mallrave, por, ndonëse i ngarkuari për taksë shkoi e erdhi, unë nuk e shoqëroja. Në fund, prifti, i dëshpëruar që nuk më pa të shkoja, urdhëroi të ngrihet spiranca dhe u nis.

Ja përmbajtja e letrës së tij: *"Pas fjalëve përshëndetëse të rëndomta: përshëndetje nga ana e vëllait tënd, priftit Francis. Të bëj me dije se në këtë vend kam ardhur për shkak tëndin, që të të marr me vete. Tash për tash zë një vend të ngritur pranë mbretit të Sicilisë; unë shpërndaj e emëroj, jap e refuzoj; të gjitha punët e mbretërisë i kam në duart e mia. Ndiqi, pra, këshillat e mia dhe eja pranë meje, me bekimin e të Lartit Zot. Mos druaj se do të humbësh para, as rang, sepse ajo që kam nga paratë dhe rang u kalon të gjithëve dhe për ty do të bëj çfarë të dëshirosh ti. Mos u mashtro për asgjë në këtë botë, sepse kjo botë është e prishur, jeta*

është e shkurtër e varri na pret. Druaj pra nga Zoti, e ktheju Zotit. Dil nga islamikja e errët e kthehu në dritën e krishterë. Dije se i Larti Zot është trinia në mbretërinë e Tij, por nuk do të duhej të ndahej ajo që Zoti ka bashkuar në përbërjen (thelbin, esencën) e Tij. E di mirë se ti i di të gjitha këto shumë më mirë sesa vetë unë, por kam dashur të të përkujtoj, sepse të përmendurit u bën dobi atyre që besojnë se trinia është Zot. Zgjohu pra nga gjumi i rehatisë dhe kthema përgjigjen para se të arrish tek unë. Një burrë si ti nuk ka nevojë për mësues. Tungjatjeta!"

Disa hollësi biografike për prijësin e besimtarëve Ebu Faris Abdu'l-Azizin

Ai inauguroi, ndër të tjera, mbretërinë e drejtësisë, duke i udhëhequr sipas Kuranit dhe Sunetit⁴.

Ndër cilësitë e tij të bukura, të përmendim shprehinë e tij për të nderuar dijetarët dhe njerëzit e përkushtuar dhe t'i trajtonte në praninë e tij me respektin më të madh. Ai i nderonte, gjithashtu, thellësisht, sherifët, pasardhësit e profetit tonë (paqja dhe bekimi i Allahut qofshin mbi të!). Ai u dha aq shumë mjete sa që përshkuan të gjitha qendrat botërore, të Lindjes dhe të perëndimit. Të gjithëve prej atyre që u vendosën në vendin e tij, u akordoi kushte të mrekullueshme banimi, të ardhura dhe veshmbathje nderi. Ata që

⁴ Suneti nënkupton fjalët, veprat dhe pëlqimet e profetit Muhamed (paqja dhe bekimi i Allahut qofshin mbi të!). Shënim i J.K.

vinin vetëm kalimthi për vizitë priteshin me nderime të mëdha dhe shumë dhurata. Për çdo vit ai dedikonte gjashtëdhjetë dinarë, që ua jepte atyre që vinin ta vizitonin në natën e mevludit⁵, që t'i shpenzonin dhe të kënaqeshin në festën e mevludit (këto para merreshin nga të ardhurat e doganës), pa llogaritur parfumet, ujin e fytyrës dhe gjëra të tjera, me të cilat shoqërohej ky bakshish.

Sa i përket drejtësisë së tij në drejtim të cilitdo që ishte viktimë e shtypësit, kushdo që të ishte, ajo ishte aq e njohur, sa që qeveritarët dhe zyrtarët e tij shpejtonin ta ndiqnin shembullin e tij dhe përmbaheshin me kujdesin dhe saktësinë më të madhe. Në fund

⁵ Celebrimi i ditëlindjes së Profetit (paqja dhe bekimi i Allahut qofshin mbi të!).

sulltani mbliidhte të gjitha ankesat që drejtoheshin kundër magistratëve⁶ të tij.

Mbajtjen e anëtarëve të familjes së tij, veshmbathjen dhe nevojat e tjera legjitime i nxirrte nga tatimi mbi të krishterët dhe nga tatimi i hebrenjve (Zoti e shpërbleftë!). Ai përkujdesej shumë për të burgosurit, duke i liruar ata që e meritonin dhe duke bërë të ekzekutoheshin dënimet e shqiptuara të gjyqit për kriminelët.

Zemërgjerësia e tij ishte universale. Ai kishte caktuar kohët për shpërndarjen e bamirësive për të gjithë ata që ishin të denjë, me tipare të bukura apo burrërore. Për kujdesin për ndarje e ngarkonte fakihun e shquar e të drejtë, mësuesin Ebu Abdullah Muhamed ibn Selam Taberiu, që i jepte secilit çfarë i vinte në para, në ushqim, vaj, në tufë

⁶ Magistrat: Zyrtar i lartë shtetëror i zgjedhur, që kishte pushtet me karakter juridik, administrativ ose politik.

bagëtish e delesh. Kështu ai vepronte në Tunis, në kryeqytet, dhe në mbarë territorin.

Brenda këtyre veprimeve të bukura, vlen të përmendet edhe ky: për çdo vit ai çonte një grup haxhinjsh në shtëpinë e shenjtë të Zotit dhe te xhamia e Muhamedit (paqja dhe bekimi i Allahut qofshin mbi të!), ku ishte varri i tij dhe bënte që atje të shpërndahej në atë rast gjithë çka do të mund të kënaqte banorët dhe fqinjësinë e Mekës dhe Medinës. Zoti e shpërbleftë! Veç kësaj, ai u dërgonte të holla dhe rroba nderi sheikëve arabë, tmerrit të udhëtarëve, që t'i pengonte, kësisoj, që të mos i keqtrajtonin haxhinjtë dhe për t'i angazhuar që t'ua lehtësonin udhëtimin.

Ndër këto veprime të bukura do theksuar po ashtu ndihmën e vazhdueshme, që e kishte shprehi t'ua dedikonte banorëve të Andaluzisë. Për këtë qëllim, ai për çdo vit rezervonte dy

mijë kafizë⁷, që vinte nga zemra e vendit. Kësaj dërgese i shtonte edhe lëkurë, para, kuaj soji të mirë, armë të shkëlqyeshme dhe barut të çmueshëm topash, që atyre u mungonte. Të përmendim edhe përkujdesjen e tij për të burgosurit muslimanë, që kishin rënë në duart e të krishterëve. Në këtë aspekt ai bëri gjëra të papara, për t'u paraqitur në këtë vepër më autoritarët, të pakrahasueshmit. Administrimi i këtyre të mirave materiale iu kishte besuar Ebu Abdullah Muhamed ibn Azuzit, i cili ishte i ngarkuar t'i ruante të ardhurat e shtuara nga një e katërta e të gjitha të drejtave të hyrjedaljes të qytetit të Tunisit, me qëllim që këto para të përdroreshin për riblerjen e skllevërve pas vdekjes së Emirit (prijësit) të besimtarëve. Gjatë jetës së tij, të burgosurit janë blerë me paratë e thesarit. Shumë herë isha i pranishëm kur i porosiste tregtarët e krishterë që të sillnin,

⁷ Kafiz: masë tunisiane me peshë prej 50 kuintalë metrikë.

sa të ishte e mundur, të burgosur muslimanë. Ai ua caktoi për çdo të ri 60 deri në 70 dinarë dhe për çdo plak apo të moshës madhore, prej 40 deri në 50 dinarë. Në këto negociata unë kryeja detyrën e përkthyesit.

Pak kohë më vonë arritën tregtarë të krishterë me një numër të konsiderueshëm të burgosurish. I blemë të gjithë me të hollat nga thesari.

Ai vepronte kështu edhe gjatë kohës kur unë hartoja këtë libër. Zoti e shpërbleftë!

Në radhën e mirësive të tij të përmendim edhe atë Zauija, jashtë portës detare të Tunisit.

Aty ishte një hotel në të cilin haptazi bëheshin mëkate të rënda, sepse disa të krishterë e kishin huazuar për 12 mijë dinarë ari në vit, për të shitur aty verë e pije të tjera dehëse. Ky hotel, takim i shumicës së jobesimtarëve, ishte shqetësues për zemrat e besimtarëve, Shkëlqesia jonë, Ebu Farisi, me të

kthyer e gjykoi këtë gjë, të palejueshme, të ndaluar dhe të shëmtuar. Po, ai nuk u kënaq vetëm me pengimin e këtij mëkati. Ai urdhëroi të rrënohej hoteli dhe në vend të tij të ndërtohej një Zauija, me dimension të madh dhe shumëdimensionale, vend lutjeje adhurimi dhe mikpritjeje, mirëmbajtja e së cilës ishte siguruar me mjete rezervë shumë të konsiderueshme që do të vinin nga një fushë, nga dy plantacione të ullirit, një mekanizëm për shtrydhjen dhe përpunimin e ullirit etj.

Ai bëri të ndërtohej edhe Zauija që gjendet në fqinjësi të kopshtit të Bardosë dhe Zauija, e ngritur afër Damusit dhe Bjeshkës së Khauit, në jug të Tunisit. Ai i pajisi, të dyja, me gjithë çka duhej. Ai bëri të ndërtohej edhe ujësjellësin që gjendet jashtë Babul-Xhedidit (Portës së Re) dhe rezervuarin e madh ndërtuar poshtë musalasë së Festës (vend lutjeje i ngritur jashtë qytetit, ku celebrohen dy festat, Bajrami i fitrit dhe Bajrami i kurbanit).

Një nga veprat e tij më të bukura është edhe themelimi i Bibliotekës në brendi të universitetit Zejtuneh në Tunis, ku ai tubon veprat që kanë të bëjnë me shkenca të ndryshme, e që ai i pajisi, në dobi të studentëve, me një donacion të vazhdueshëm, në plantacione ulliri etj. Ky donacion ishte më se i mjaftueshëm për mirëmbajtjen e bibliotekës, bibliotekistëve dhe rojtarëve.

Në Tunis ai themeloi edhe një spital në shërbim të muslimanëve të huaj, që sëmureshin. Asnjë mbret i Afrikës, qoftë i vjetër apo modern, nuk kishte bërë diçka të ngjashme. Ai pajisi këtë spital me bollëk për të ekzistuar kohë të gjatë. Ky fondacion u bë në vitin kur përpilova librin tim, viti 823 (i hixhretit).

Të shënojmë edhe tërheqjen e tij aq bujare, në dobi të të varfërve, nga shumat e mëdha që paraardhësit e tij i nxirrnin nga tatimi, të vendosura në kundërshtim me predispozitat

fetare. Këto taksa ishin ngritur për çfarëdo malli që shitej në tregjet e ndryshme të Tunisit. Të gjithë shitësit, me shumicë apo me pakicë, ishin të shtrenguar t'i jepnin sulltanit një shumë të caktuar kapari, prej një dërhem deri në një dinar, paraprakisht. Kjo parapagesë ekzistonte qysh moti, dhe ja, Zoti ia frymëzoi Ebu Farisit idenë për ta hequr. Kështu, ai hoqi dorë nga prodhimi i tregut të tregtarëve në vlerë prej 3000 dinarë ari; nga tregu i ullinjve 5000 dinarë, nga tregu i gjërave ushqimore e mëlmesave 5000 dinarë, nga tregu i erëzave ushqimore 150 dinarë. Pastaj, nga tregu i kafshëve në vlerë prej 10000 dinarësh, nga tregu i perimeve 300 dinarë, nga tregu i qymyrit - 1000 dinarë, nga tregu i trarëve, që i përdornin beduinët - 1000 dinarë; nga disa tatime që vinin nga obligime të rënda - 3000 dinarë; nga tregu i tregtarëve të rrangullave në vlerë prej 100 dinarësh; nga tregu i kaldajave - 100 dinarë, nga tregu i sharlatanëve - 50 dinarë, nga tregu i lëkurës - 50 dinarë, dhe nga

tregu i kripës në vlerë 1500 dinarë. Ai lejoi edhe prodhimin e sapunit, për të cilin deri tash, ishte monopol i sulltanëve.

Por, gjëja më e mirë që bëri në këtë pikëpamje ishte abolimi i tatimit për punë ndyra e të pahijshme. Heqja e këtij tatimi, që përbënte mjete të konsiderueshme, iu besua guvernatorit të qytetit. (Disa nga këta nëpunës, të ngarkuar që të mbikëqyrnin, përfitonin deri në tre dinarë, për një gjysmë dite). Shkëlqesia jonë, Ebu Farisi, duke ndërprerë këtë perceptim, hoqi po ashtu tatimin për ekzekutuesit në fyell dhe këngëtarët. Gjithashtu, ai hoqi dorë edhe nga tatimi për laviret, që mbaheshin për shërbime në pallatin e sulltanit dhe, duke mësuar për praktikën e shëmtuar të atyre njerëzve, ai i përzuri nga të gjitha viset e mbretërisë së tij.

Në fillim të mbretërisë së tij ai bëri një aksion në Sicili, ku u vërsul në qytetin Tirkuna, muret e të cilit i rrënoi dhe u kthye në Tunis

me shumë plaqkë lufte e të burgosur. Pushtimet dhe fitoret e tij në Afrikë, ku u përpoq t'i fshinte gjurmët e luftës paraprake civile, ishin jashtëzakonisht të shkëlqyeshme; nuk do të mund t'u bëhej me asgjë as vërejtja më e vogël. Ai përvetësoi qytetet Tripoli, Gabes, Hamma, Gafsa, Tuzer, Nafta, Biskyra, Konstantinë e Buzhi. Ai vazhdoi rrugën e tij triumfale deri në Sahara dhe u vërsul në Uarkla, Gadam dhe Tugurt.

Zoti ia shtoi lavdinë, për aq, sa fshiu kundruall tij famën e homologëve më me nam arabë dhe të huaj.

KAPITULLI III

PËRGËNJESHTRIMI I TË KRISHTERËVE

PËRGËNJESHTRIMI I TË KRISHTERËVE

Ne duam që këtë kundërprovim ta bëjmë me tekstin e ungjijve dhe duke paraqitur fjalët e të katërve, që i kanë shkruar ungjijtë. Ne do të vërtetojmë pejgamberinë e profetit Muhamed dhe do të përmendim thëniet e profetëve paraardhës të tij nga librat e tyre që gjenden në duart e të krishterëve.

Ky kapitull përfshin nëntë nënndarje:

1. Katër personat që kanë shkruar katër ungjijtë; pasqyrimin e gabimeve të tyre.

2. Ndarja e të krishterëve në katër sekte të ndryshme; numri i ndarjeve të tyre.

3. Korrupsioni i dogmave të krishtera, përgënjeshtrimi i çdo dogme me tekstin e ungjijve të tyre.

4. Nyja e besimit themelor të fesë së tyre, që ua mësojnë (predikojnë) të vegjëlve dhe të rriturve; përgënjeshtrimi me tekst të ungjijve.

5. Demonstrimi me tekst të ungjijve se Jezusi (paqja qoftë mbi të!) nuk është Zot, siç e thonë të krishterët, por është i natyrës njerëzore, profet i dërguar.

6. Mospajtimi ndërmjet të katër shkruesve të ungjijve. Demonstrimi (pasqyrimi) i gabimeve të tyre.

7. Gabimet që ia kanë veshur Jezusit, ndërsa, janë ata vetë që do të mashtrohen.

8. Akuzat që bëjnë të krishterët kundër muslimanëve.

9. Provat e misionit profetik të Muhamedit, me Dhiatën e Vjetër (Teurat), psalme, ungjij dhe me profetë të tjerë. Ekspozimi i deklaratave të profetëve përkitazi me të vërtetën e misionit të Muhamedit dhe kohëzgjatjen e fesë së tij.

PARAGRAFI 1

Dijeni (Zoti ju mëshiroftë) se ata që kanë shkruar katër ungjijtë janë: Mateu, Marku, Gjoni dhe Luka e këta e kann; shtrembëruar fenë e Jezusit, duke i shtuar fjalës hyjnore, duke i hequr ose duke ndryshuar, gjë për të cilën Zoti na bën me dije në librin e Tij. Këta të katër, tekefundit, nuk bëjnë pjesë në apostujt e përmendur në Kuran.

MATEU

Ai është i pari që shkroi ungjill, por ai nuk ka pasur lidhje me Jezusin dhe nuk e ka parë përveç në vitin kur Jezusi u ngrit në qiell. Mateu e shkroi Ungjillin pas Ngritjes⁸, në qytetin Aleksandri. Ai tregon për lindjen e

⁸ Kupto: pas ngritjes së Isait (paqja qoftë mbi të!).

Jezusit, mrekullitë që e shoqëronin lindjen e tij, për udhëtimin e nënës së tij për në Egjipt nga frika e Mbretit Herod, që donte ta vriste të birin e saj, Jezusin. Shkakun e këtij udhëtimi Mateu e shpjegon kështu: *Tre Magë, nga ata që banonin në brendi të Lindjes, kishin zbritur në Jerusalemin dhe thanë: “Ku është ky Mbreti që ka lindur këto ditë? Sepse, në vendin tonë kemi parë se lindi ylli i tij, shenjë e lindjes së tij, e ne kemi ardhur t’i sjellim dhurata.” Mbreti Herod, duke mësuar këtë, sikundër edhe të gjithë dijetarët hebrenj, u trazua: ai u informua prej tyre përkitazi me të porsalindurin. Ata i thanë: “Profetët tanë, bij të Israilit, në librat e tyre na kanë bërë të ditur se Mesia do të lindë në këtë kohë, afër Jerusalemit, në qytetin e Betlehemit.” Atëherë mbreti i urdhëroi tre dijetarët që të ktheheshin në Betlehem, të kërkonin me kujdes atë fëmijë të porsalindur dhe që t’ia bënin me dije kur do ta kenë gjetur; sepse, u thoshte, do të shkoj edhe unë ta gjej dhe ta adhuroj. Por,*

qëllimi i tij ishte krejt tjetër. Ai fliste kështu vetëm nga dinakëria dhe pabesia, ndonëse ishte i bindur se do ta vriste. Tre magët u nisën, pra, për në Betlehem, ku ata gjetën Marinë (Merjemen) dhe të birin e saj Jezusin (Isain) në gjirin e saj, të strehuar në një shtëpizë të vogël. Ata i ofruan Marisë dhuratat e tyre dhe e adhuruan Jezusin duke u përkulur. Gjatë natës ata panë një engjëll, i cili i urdhëronte ta fshihnin lindjen e Jezusit dhe të ktheheshin në vendin e tyre nëpër një rrugë tjetër nga ajo që kishin ardhur. Pastaj engjëlli iu paraqit Marisë dhe, duke e informuar për dinakërinë e Herodit, e urdhëroi që të ikte me Jezusin për në Egjipt. Ajo veproi sipas urdhrit të tij.⁹

Këtë e thotë Mateu në Ungjillin e tij, ndërkaq, tërë ky rrëfim është falsifikim dhe kundërthënës. Ja prova: largësia prej Jerusalemit deri në Betlehem është pesë milje.

⁹ Shkoi në Egjipt.

Pra, sikur mbreti Herod të frikësohej vërtet përkitazi me këtë fëmijë e të donte ta hulumtonte, ai do të shkonte vetë me magët, ose do të kishte dërguar disa nga këshilltarët e vet, të gjurmonin me ndërgjegje.

Provë tjetër, që dëshmon qartë se ky rrëfim i Mateut është falsifikim, është se as Luka, as Marku, as Gjoni nuk thonë për këtë asnjë fjalë në ungjijtë e tyre. Por, mbasi që Mateu nuk ka qenë dëshmitar okular i lindjes së Jezusit, ai do të ketë mësuar këtë tregim nga goja e një gënjeshtari, i cili do t'ia ketë shpjeguar këtë që rrëfen.

LUKA

Luka nuk ka pasur kurrë asnjë kontakt me Jezusin dhe nuk e ka parë kurrë. Ai u bë i krishterë vetëm pas Ngritjes së Jezusit, nëpërmjet Palit izraelit, i cili, po ashtu, nuk e kishte parë kurrë Jezusin. Përkundrazi, ai që njëri nga armiqtë më të përбетuar të të krishterëve aq sa, nga guvernatorët romakë kërkoi një dekret, i cili do ta autorizonte që të sulmonte të krishterët, kudo që do t'i takonte, për t'i dërguar në Jerusalem dhe për t'i burgosur.

Në librin e tij titulluar *Veprat e Apostujve*, ky Luka i parapërmendur, rrëfen se *Pali, derisa ishte në rrugë me një trupë kalorësish, papritur pa një dritë, që shkëlqente si dielli dhe dëgjoi një zë t'i thoshte: "Përse po më persekuton, o Pal? (ky rrëfim duhet të jetë i rremë, ose duhet t'i atribuohet një dinakërie të djallit). Pali thotë: "Si do të të kisha persekutuar, kur nuk të kam parë kurrë? Ai i thotë: "Të ma torturosh*

popullin tim, do të thotë të më torturosh vetë mua; pusho pra, sepse ata janë me të vërtetën, ndiqi ata dhe do ta gjesh mirësinë. Pali thotë: “Çfarë po më urdhëron?” Ai iu përgjigj: “Shko në Damask dhe pyet atje për një njeri të quajtur Ananija, i cili do të të tregojë çfarë duhet të bësh. Pali, me të kthyer në Damask e kërkoi atë njeri; kur e gjeti, ai ia tregoi fjalën që kishte dëgjuar nga goja e Jezusit, dhe e luti ta fuste në fenë e krishterë. Pasi Ananija e pranoi, feja e Palit u rrit vazhdimisht. Pra, Pali u bë i krishterë me ndërmjetësimin e Ananijas, e Luka me atë të Palit, prej të cilit ai e ka marrë librin e ungjillit. As njëri, as tjetri nuk e kanë njohur personalisht Jezusin. Ky është vërtet pështjellim, në të cilin qëndron prova e gabimit të tyre.

MARKU

Ai nuk e ka njohur Jezusin. Pas Ngritjes së tij ai është konvertuar në krishterim me ndërmjetësimin e Pjetrit, apostull, ungjillin e të cilit e ka marrë në qytetin e Romës. Në shumë çështje relevante Marku dallohet dukshëm nga tre përpiluesit e tjerë të ungjijve, siç do ta demonstrojmë në paragrafin 6, në dashtë Zoti.

GJONI

Ai është djali i tezes së Jezusit. Të krishterët tregojnë se Jezusi, duke marrë pjesë në dasmën e Gjonit, bëri mrekullinë e parë, duke shndërruar ujin në verë. Në vigjiljen e kësaj mrekullie, Gjoni braktisi nusen, ndoqi fenë e Jezusit dhe e shoqëroi në udhëtimet e tij. Të krishterët rrëfejnë, gjithashtu, se Jezusi ia la nënën e vet Marinë nën përkujdesje Gjonit, bir i tezes së tij, madje në çastin kur hebrenjtë e

rrethonin për t'u siguruar për vdekjen e tij ai i tha: "O Gjon, po ta lë amanet nënën time, sepse ajo është nëna jote." Dhe i tha s'ëmës: "Po të lë te Gjoni, sepse ai është biri yt." Ndërkaq, ky Gjoni është i katërti nga ata që kanë shkruar katër ungjijtë, siç e kemi parë tashmë, por ky rrëfim nuk gjendet fare te tre të tjerët. Tekefundit, Gjoni ka shkruar një ungjill në gjuhën greke në qytetin e Efesit. Pra, këta janë ata të katërt që i kanë shkruar katër ungjijtë. Ata i kanë tjetërsuar, i kanë ndërruar dhe, me këtë, kanë bërë gabime të tmerrshme. Për sa i përket Ungjillit që e ka sjellë Jezusi, ai është një dhe i vetmi, pa kundërthënie dhe pa divergjenca, ndërsa për këtë që ka të bëjë me katër shkruesit e ungjijve, ndër ta dhe te ta, vërehen sheshazi kontradiktat dhe divergjenca, pozita të kundërta dhe gënjeshtra ndaj Zotit të Lartmadhërishëm dhe kundër profetit të Tij, Jezusit. E gjithë kjo është e njohur dhe e pakundërshtueshme. Të

krishterët nuk do të duhej ta mohonin, kurse ne do ta dëshmojmë mjaftueshëm.

Shembulli i parë i gabimeve të tyre: Në kapitullin e parë të Ungjillit të tij, Marku thotë se në librin e profetit Isaia është e shkruar, nga ana e Zotit: *“Po e dërgoj engjëllin tim pranë teje”* do të thotë pranë Jezusit. Kjo fjali nuk gjendet në librin e Isaia, por në atë të Malakias. Ja, me siguri një gabim kolosal, aq sa t’i atribuohet një profeti një thënie që nuk është në librin e tij.

Shembulli i dytë. Në kapitullin e XIII të Ungjillit të tij, Mateu e vë në gojën e Jezusit këtë thënie: *“Pas vdekjes sime, trupi im do të jetë tri ditë e tri net në gjirin e tokës, siç ka mbetur Jonai (Junusi, paqja qoftë mbi të!) në barkun e peshkut.”* Kjo thënie është shtrembëruar qartë dhe ja dëshmia: Mateu, lidhur me këtë, në pajtim me tre përpiluesit e tjerë të ungjijve, deklaroi se (sipas mendimit të tyre) Jezusi vdiq në orën gjashtë të së

premtës, ka qenë varrosur në orën një të ditës - të shtunën, dhe është ringjallur nga mesi i të vdekurve të dielën në mëngjes. Pra, (gjithnjë sipas mendimit të tyre) nuk do të kishte mbetur në gjirin e tokës më shumë se një ditë të vetme dhe dy net, gjë që është në kundërshtim me deklaratën e Mateut se Jezusi do të ketë thënë se do të rrinte aty tri ditë e tri net, siç kishte mbetur Jonai (Junusi) në barkun e peshkut. Nga ky shembull mund të konkludohet për gabimet e tjera të Mateut dhe na lejohet të nxjerrim përfundimin se as Jezusi e as Zoti nuk kanë thënë në Ungjill se Jezusi do të vritej e do të mbetej i varrosur, as një ditë e dy net, as tri ditë e tri net. Përkundrazi, neve na lejohet të pranojmë thënien e vërtetë të Zotit në librin e Tij të çmueshëm: ***“Ata nuk e kanë vrarë e as kryqëzuar..., por Zoti e ka ngritur pranë Vetes.”*** (Kuran, 4:157, 158)

Shembulli i tretë: Marku rrëfen se shkëlqesia e tij, Mesia, pas ringjalljes së tij nga

mesi i të vdekurve, bisedoi me apostujt dhe u ngrit në qiell, po atë ditë, që është në kundërshtim me rrëfimin e Lukës në librin e tij të veprimeve. Në të vërtetë, sipas këtij të fundit, Jezusi do të ishte ngjitur në qiell dyzet ditë pas ringjalljes së tij nga mesi i të vdekurve. Për të përmbyllur mjaftojnë këta shembuj. Jo, Jezusi nuk ka qenë vvarë, nuk ka qenë lëshuar në varr, prandaj nuk ka dalë as pas një dite, as pas katërdhjetë ditësh.

PARAGRAFI 2

Ndarja e të krishterëve në sekte të ndryshme

Dijeni (Zoti ju mëshiroftë) se të krishterët ndahen në shtatëdhjetëdy grupe. I pari nga këto grupe apo sekte pranon se Jezusi është Zoti gjenerues dhe krijues, që ka krijuar qiejt dhe Tokën. Për këtë besim, mund t'u përgjigjemi, jo vetëm që mashtroheni shumë, dhe bëni veprim pabesie, po, për më tepër, ju jeni në kundërshtim me vetë ungjijtë tuaj; sepse, në kapitullin XXVI të Ungjillit të tij, Mateu shprehet kështu: *Një natë para se të pritej nga hebrenjtë, Jezusi u tha apostujve: "Më ka kapur një trishtim vdekjeprurës." Pastaj trishtimi i tij u rrit, i ndërroi çehërja, në fund u përkul me fytyrë drejt tokës, duke iu lutur Zotit dhe duke thënë: "O Zot, nëse është e mundur të ma largosh kupën e vdekjes, largoje; por le të jetë jo si dua unë, por si do Ti."* Këtu dëgjojmë

Mesinë të deklarohet vetë se është i natyrës njerëzore, i dobët, që i frikësohet afrimit të vdekjes, që njeh një Zot që e thërret Zoti im dhe që e lut. Por citati i Mateut na tregon shumë më tepër sesa natyrë njerëzore të Jezusit, më shumë se drojën dhe trishtimin e tij; ai na tregon Jezusin të dyshojë në gjithëfuqishmërinë e Zotit, aq sa të bërtasë: *“nëse është e mundur të ma largosh kupën e vdekjes, largoje”*, fjalë që shpreh qartë dyshim në lidhje me mundësinë hyjnore. Atëherë, meqë duhet pranuar se Mesia e dinte se për Zotin asgjë nuk është e vështirë, si të shpjegohet kjo shprehje: *“Nëse është e mundur”*? E nëse e dinte se kjo ishte e mundshme për Zotin, si të shpjegohet lutja dhe pyetja e tij? Por, jo. Zoti na ruajttë! I dërguari i Zotit nuk mund të dyshonte në fuqinë hyjnore; Jezusi e dinte me siguri të plotë se për Zotin nuk është asgjë e pamundshme, dhe se të gjitha mrekullitë që ai kishte kryer

nuk do të mund të bëheshin pa një efekt të fuqisë dhe vullnetit hyjnor. Nuk ka Zot tjetër, përveç Tij! Sidoqoftë, ne do t'u themi këtyre të krishterëve, ju jeni gjithashtu në kundërshtim edhe me atë që thotë Gjoni në kapitullin XII të Ungjillit të tij: *Mesia ngriti sytë nga qielli dhe iu lut Zotit duke thënë: "O Zot, babai im, të falënderoj për pranimin e lutjeve të mia dhe të lavdëroj për këtë. Për veten time, e di që në çdo rrethanë m'i pranon lutjet, por të kërkoj ndjesë për këtë turmë pjesëmarrësish, sepse këta nuk besojnë që Ti më ke dërguar."* Në këto fjalë Mesia beson se Zoti është Zot dhe Mësues i tij, Ai i lutet, i është mirënjohës për të mirat dhe mëshirën e Tij; si mund të thoni pra, se Jezusi është Zoti që ka krijuar qiejt dhe Tokën? A ka gjë më kundërthënëse për mendjen e shëndoshë! Ende ka shumë; ne, në kapitullin V të Ungjillit të Gjonit, lexojmë: *Jezusi u tha hebrenjve: "Ai që dëgjon fjalët e mia dhe beson në atë që më ka dërguar, do të hyjë në Parajsë."*

Po në këtë kapitull dëgjojmë hebrenjtë të thonë: “O Jezus, kush është ai që dëshmon për ty?” Jezusi u përgjigjet: “Për mua dëshmon Zoti që më ka dërguar.” Me këto fjalë, Jezusi pohon se ai është profet i dërguar, se e ka dërguar Zoti, se ai që vepron sipas fjalëve të Jezusit dhe beson në atë që e ka dërguar, do të hyjë në Parajsë. Shikoni edhe çfarë thotë Marku në Ungjillin e tij: *Në Jerusalem ishte një njeri që i kishte hyrë djalli në trup, i cili fliste me gojën e tij. Në momentin kur kalonte Jezusi, ai djall zuri të bërtiste, duke thënë: “Çka do të bësh me mua, o Jezus, a do të më nxjerrësh nga ky trup, që njerëzit të dinë se ti je profet i Zotit dhe se Zoti të ka dërguar?” Jezusi e urdhëroi të dilte dhe kur doli, njeriu u shërua. Ja një dëshmi e fuqishme se Jezusi është njeri si njerëzit e tjerë dhe i Dërguar si të Dërguarit e tjerë. Bekimet e Zotit qofshin mbi të gjithë ata! Grupi i dytë i të krishterëve beson që Jezusi është bir i Zotit, që do të thotë se ai është Zot dhe njeri. Zot nga*

ana e Zotit, e njeri nga ana e nënës së vet: që hebrenjtë kanë vrarë natyrën njerëzore (të tij) dhe se natyra hyjnore, pas hyrjes së natyrës (së tij) njerëzore në varr, ka zbritur në ferr dhe i ka nxjerrë Adamin (Ademin), Noan (Nuhun), Abrahamin (Ibrahimin) dhe të gjithë profetët e tjerë që gjendeshin aty, për shkak të mëkatit që kishte bërë i ati i tyre, Adami, duke ngrënë nga pema dhe që të gjithë këta profetë janë ngritur në Qiell, të shoqëruar nga natyra hyjnore (e Jezusit), pasi që kjo ishte bashkuar në natyrën njerëzore. Në këtë besim të pahijshëm dhe absurd (ruana Zot nga një besim i tillë!) ne përgjigjemi: Për sa i përket Zotit dhe profetit Jezus, ju jeni në gabim shumë të madh. Prova qëndron në vetë librat tuaj, veçanërisht në atë që thotë Marku në kapitullin XII: *Jezusi u thotë apostujve: “Dijeni dhe besoni se Ati juaj qiellor, që është në qiell, domethënë shumë i Lartmadhërishmi Zot, është vetëm një Zot (ai nuk ka lindur dhe nuk*

ka qenë lindur).” Cila dëshmi dëshmon më mirë kundër jush, se sa kjo dëshmi e vetë Jezusit, që gjendet në ungjijtë tuaj! Sa u përket grupeve të tjera të krishtera, të gjitha besimet e tyre janë të gabuara. Që të shkurtojmë këtu nuk do të flasim për to.

PARAGRAFI 3

Ekspozimi i dogmave që, përveç përjashtimeve të rralla, janë pranuar nga të gjithë të krishterët dhe përgënjeshtrimi i çdo dogme në veçanti.

Dijeni (Zoti ju mëshiroftë) se dogmat e fesë së krishterë janë pesë në numër, përkatësisht: 1) Pagëzimi; 2) Besimi në Trini; 3) Besimi i mishërimit të hipostazës së Birit në gjirin e Marisë; 4) Dogma e Eukaristisë; 5) Të rrëfyerit e mëkateve pranë priftërinjve.

1. Pagëzimi dhe përshkrimi i tij

Dijeni se Luka në ungjillin e tij thotë: *“Kushdo që pagëzohet do të hyjë në parajsë dhe kush nuk pagëzohet, do të ketë për hisë zjarrin e përjetshëm.”* Sipas këtij teksti, të krishterët besojnë se nuk është e mundur të hyhet në parajsë i papagëzuar. Por, i pyesim: Çfarë thoni, pra, përkitazi me Abrahamin (Ibrahimin), Ishakun, Jakobin (Jakubin), për Moisiun (Musain) dhe për të gjithë profetët (paqja qoftë mbi ta!), janë ata në parajsë, apo jo? Meqë absolutisht duhet përgjigjur se ata janë në parajsë, mund t’i pyesim: Si kanë hyrë ata aty pa marrë pagëzimin? Përgjigjja e të krishterëve se synetia (rrethprerja) ua zë vendin e pagëzimit, mund t’i kundërprovojë edhe më shumë: Atëherë, çka mund të thoni lidhur me Adamin (Ademin), Noan (Nuhun) dhe pasardhësit e tij, që nuk janë bërë kurrë synet, as janë pagëzuar, ndërkaq, edhe me dëshmimin e vetë ungjijve dhe dijetarëve tuaj,

megjithatë janë në parajsë? Kësaj kundërprove, është e pamundur që ata t'i përgjigjen në një mënyrë bindëse. Dijeni pra se pagëzimi është një nga gjërat që, në mënyrë të falsifikuar u është shtuar Ungjijve.

Në të gjitha kishat gjendet një govatë e ndërtuar në mermer ose shtuf, që prifti e mbush me ujë, duke lexuar një fragment të Ungjillit dhe në të cilin qet një sasi të madhe kripe dhe vaj balsami jude. Nëse dikush, tashmë i rritur, duke dashur të përqafojë krishterimin, kërkon të pagëzohet, ai prezantohet përpara priftit, i shoqëruar nga disa të krishterë të shquar, që e provojnë pranë Perëndisë vendimin e tij që të marrë pagëzimin. Prifti, duke qëndruar pranë govatës së parapërmendur, i drejtohet me këto fjalë: *Ti, filan, dije se nëse dikush dëshiron të bëhet i krishterë, duhet të besojë se Zoti është në tre veta, e sa të përket ty, duhet të besosh se nuk është e mundur të hyhet në parajsë pa pagëzim;*

që Zoti ynë Jezusi është bir i Zotit; që është mishëruar në gjirin e Marisë; që ai është njeri i Zotit: Zot nga substanca e Atit të vet dhe njeri nga substanca e nënës; që ai ka qenë i kryqëzuar; që ka vdekur; që ka jetuar dhe është ringjallur tri ditë pas varrimit; që është ngritur në qiej dhe është ulur në të djathtë të Atit të tij; që në gjykimin e fundit ai do të gjykojë krijesat; dhe, në fund, që ti të besosh atë që beson populli i kishës. Biri imi dashur, i beson të gjitha këto? Me të pohuar të neofitit¹⁰, prifti merr me njerën dorë ujë nga govata dhe e spërkat, duke i thënë: “Unë të pagëzoj në emër të Atit, të Birit e të Shpirtit të Shenjtë”, pastaj ai e fshin ujin me një peshqir dhe shkon. Me këtë ceremoni, neofiti ka hyrë në fenë e krishterë. Kur ka të bëjë me pagëzimin e një fëmije, prindërit e shpien në kishë, në ditën e tetë të lindjes, dhe e vendosin para priftit. Ky i thotë po ato fjalë që

¹⁰ I porsabinduri, para ceremonisë së pranimit në fenë e krishterë.

u cekën lidhur me pagëzimin. Babai dhe e ëma, me t'u përgjigjur po, në vend të fëmijës, e marrin dhe kështu foshnja bëhet e krishterë. Kaq për përshkrimin e pagëzimit. Por, dijeni se uji që priftërinjtë qesin në govatat e kishave, se ai rri aty vite të tëra apo ndoshta edhe periudha më të gjata, as nuk ndotet, as nuk ndryshon. Ky fakt, që i habit të krishterët dhe që ua përshkruajnë bekimit të priftërinjve dhe shenjtërisë së kishës, qëndron në atë se kripa dhe balsami pengojnë ujin që të prishet. Kjo është arsyeja e vetme. Por priftërinjtë kujdesen që, kripën dhe balsamin ta hedhin në ujë gjatë natës, kur nuk mund t'i shohë asnjë laik. Në kohën kur isha ende në gabimet e paditërisë, edhe vetë kam pagëzuar kështu shumë njerëz, por tash falënderoj Zotin, që më drejtoi nga e vërteta dhe bëri që të vij nga errësirat në dritë.

2. Besimi në trini

Dogma e dytë themelore është besimi në Trininë, kusht i domosdoshëm, sipas mendimit të dijetarëve kryesorë, për të hyrë në parajsë. Të krishterët mendojnë se Zoti është i trefishtë, se Jezusi është Bir i Zotit që ka dy natyra, njërën njerëzore e tjetrën hyjnore, që janë shkrirë në një të vetme e në të njëjtën gjë. Natyra hyjnore u bë njeri komplet, i lindur, i krijuar kurse natyra njerëzore u bë komplet zot, krijues, i pakrijuar. Bile, ka të krishterë që mëtojnë se tre personat e Trinisë janë Zoti, Jezusi e Maria. Çdo njeri me mendje të shëndoshë do të kuptojë se kushdo që ka një rrishtë arsye i shmanget besimit që, për më tepër, mund t'i argëtojë fëmijët, por që nuk paraqet asgjë për njerëzit inteligjentë. Për veten time, falënderoj Zotin që më ka bërë të kuptoj gabimet e atyre që ngulmojnë se Krishti është bir i Zotit dhe se brendia, fuqia dhe mençuria e tij janë të njëjta me ato të Zotit. Jo,

kjo është falsifikim, e prova është në fjalën e Markut, në kapitullin XIII të Ungjillit të tij: *Kur apostujt e pyetën Jezusin për kohën kur do të ndodhë gjykimi i fundit, Jezusi iu përgjigj: “Atë kohë nuk e di askush, madje as engjëjt që janë në qiell, askush nuk e di përveç Atit”, do të thotë Zotit. Në këtë kontekst Jezusi njeh veten inferior ndaj engjëjve dhe pohon se vetëm Zoti e di kohën e ditës së gjykimit; sa i përket atij, ai di vetëm atë që Zoti ia bën të ditur. Po ashtu, në kapitullin XXVI të Ungjillit të vet, Mateu thotë: *Natën kur hebrenjtë kishin vendosur t’i vërsuleshin Jezusit, që ta vrisnin, ai u frikësua dhe e kapi një trishtim i madh. Ndërkaq, kushdo që është i trishtuar dhe i frikësuar, nuk është as Zot, as bir i Zotit, në sytë e çdo njeriu me mendje të shëndoshë. Të kalojmë tash në pjesën e dytë të dogmës, që ia atribuon Jezusit dy natyra, një njerëzore dhe një hyjnore, që janë shkrirë në një gjë të vetme dhe të njëjtë. Përderisa thuhet se uji dhe zjarri, drita dhe**

errësirat mund të shkrihen në një gjë të vetme dhe të njëjtë, njëra nga këto gjëra, duke qenë pikërisht e kundërta e tjetrës, pamundësia e shkrirjes përplaset në sy. Si do të mund të bindej, pra, një arsye e shëndoshë se Krijuesi i krijesave, duke ekzistuar nga vetvetiu, do të jetë shkrirë me njërën nga krijesat e veta, aq sa me të, të jetë bërë një gjë e vetme! E ku ishte, pra, natyra hyjnore atëherë kur natyra njerëzore ishte e vdekur pasi ata pohojnë se natyra hyjnore ishte njësuar, përzier me natyrën njerëzore dhe aty ishte mishëruar (inkarnuar)! Çfarë i ka ndarë të dy natyrat, kur trupi dhe natyra njerëzore qenë rrahur me frushkuj, kokën kurorëzuar me gjemba, trupin lidhur për druri e shpuar me heshta, atëherë kur Jezusi gjëmonte nën prangat e tmerrit dhe frikës? A thua mungonte natyra hyjnore në ato çaste të llahtarshme, me gjithë shkrirjen dhe mishërimin? Është e vërtetë se të krishterët pohojnë se në momentin e kryqëzimit, natyra hyjnore e kishte braktisur Jezusin dhe kishte

zbritur në ferr, që t'i nxirrte prej aty profetët, që pas kësaj ajo të bashkonte natyrën njerëzore që kishte mbetur gjatë kësaj kohe e varrosur, bëri që ajo të dilte nga varri dhe u ngrit me të në Qiell, - por të gjitha këto pretendime janë të marra dhe në kundërshtim me mendjen e shëndoshë. Nga ana tjetër, si mund të mbështesin të dy natyrat e Jezusit, kundruall Ungjijve, që i atribuojnë atij vetëm një natyrë të vetme njerëzore? Vërtet, ne lexojmë në artikullin XIII të Ungjillit të Mateut: *Kur Jezusi braktisi qytetin ku kishte lindur, meqë njerëzit e trajtonin me përbuzje, ai tha: “Një profet nuk është i përbuzur, përveç në qytetin e vet”,* fjalë, me të cilën Jezusi deklaroi të ishte një nga profetët, të cilët, pa përjashtim, nuk kanë pasur kurrë, përveç një natyre të vetme njerëzore. Një porosi edhe më karakteristike është ajo që Simon Pjetri, kryeapostulli, ua drejton hebrenjve në pikëpamje me sjelljen e tyre ndaj Jezusit: *“O njerëz, bij të Israilit, dëgjoni fjalët e*

mia, dijeni se Mesia është njeri që ju është paraqitur juve, nga ana e Zotit, me mrekulli dhe çudira që Zoti i ka bërë me duart e tij¹¹, ndërsa ju keni qenë mospërfillës ndaj tij.” Kjo gjendet në librin Veprat e Apostujve që, te të krishterët, gëzoi autoritet të njëjtë me atë të Ungjillit. A do të mund të kishte aty njeri më të denjë se Simoni për fe, më të vërtet se atë? E pra, ky Simon Pjetri, memoari i të cilit është bekuar ndër të krishterët për virtytet dhe përkushtimin e tij, dëshmon se Jezusi është njeri që rrjedh nga Ademi, ndër profetët dhe të dërguarit, Zoti e ka pajisur me mrekulli. Nuk është, zaten, fjala për mrekullitë e Jezusit. Ai vepronte me fuqinë e Perëndisë, e jo me fuqinë e vet. Ku të gjendet pra, arsyeja e besueshme që të mund të autorizojë të krishterët të pohojnë se hyjnorja, pasi të jetë mishëruar në njerëzoren e Jezusit, u bë me të njeri komplet, i krijuar, e që njerëzorja e Jezusit, do të thotë

¹¹ Me duart e Jezusit.

trupi i tij, u bë tamam zot, krijues, i pakrijuar? Si ka mundur shejtani t'i verbonte aq, sa të bënte të besojnë një gjë kaq të pamundshme, të kundërt me arsyen dhe natyrën e gjërave? Të shtojmë edhe atë çfarë thotë Luka në Ungjillin e tij: *Pas ringjalljes së tij dy vetë nga apostujt e tij, të themi Kleopa dhe Luka, e takuan. Jezusi u tha: “Pse jeni kaq të trishtuar?” Ata iu përgjigjen: “Po ti qenke i vetmi në qytetin e Jerusalemit që nuk e di ç’ka ndodhur këto ditë me Jezusin, që ishte njeri i drejtë e i mirëfilltë i Zotit, në fjalë e në vepra, para Zotit dhe pranë njerëzve.”* Ky dëshmim i dishepujve dëshmon edhe një herë më shumë se Jezusi ishte njeri i mirëfilltë i Zotit, e kurrsesi zot, as bir i Zotit.

3. Besimi i mishërimit të hipostazës së Birit në gjirin e Marisë

Dogma e tretë mëton të besohet se hipostaza e të Birit është mishëruar në veten e Jezusit, në gjirin e Marisë. Dijeni (Zoti ju mëshiroftë) se të krishterët mendojnë se Zoti do ta ketë dënuar Adamin dhe pasardhësit e tij, për shkak të mëkatit të Adamit se kishte ngrënë nga pema (e ndaluar). Pastaj Zoti, duke pasur dhembshuri për ta dhe duke dashur t'i mëshirojë, duke i nxjerrë nga zjarri, ka dërguar të birin, që është mishëruar në gjirin e Marisë, që ka marrë trupin e Jezusit dhe është bërë edhe njeri edhe Zot, njeri nga substanca e së ëmës dhe Zot nga substanca e të Atit. Por Jezusi nuk kishte mënyrë tjetër që t'i nxirrte Adamin dhe pasardhësit e tij nga zjarri, përveç vdekjes së tij, me anë të së cilës të gjitha krijesat shpëtuan nga dora e djallit. Ai pra ka vdekur, nga një vdekje e pamëshirshme, është ringjallur pas tri ditësh dhe ka zbritur në ferr,

prej nga ai ka nxjerrë Adamin dhe profetët e tjerë. Kjo doktrinë e jashtëzakonshme nuk ka kurrfarë themeli; diçka të ngjashme nuk ka ligjëruar kurrë asnjë profet, as i dërguar. Tekefundit, si do të mund të shndërrohej Krijuesi i përjetshëm në mish e në gjak, të ketë pasur një djalë qoftë në qiej, qoftë në tokë, që të ketë pasur në vete shkallëzime të kohës¹² apo të ndërrueshmërisë së gjendjes? Jo. Zoti është Ai që nuk ka kundruall vetes as të barabartë, as të ngjashëm. Nuk ka Zot tjetër përveç Tij! Qoftë shenjtëruar lavdia dhe përsosuria e Tij hyjnore, kundruall mishit destinuar për të vdekur! Ai që është i përhershëm nuk do të mund të vdiste; Ai që nga qiejt ka bërë fronin e Vet, nuk ka mundur ta mishëronte esencën e Tij supreme e të shenjtë në gjirin e një gruaje.

¹² fr. succession, këtu: shkallëzim; nënkupton: lindjen e Jezusit (Isait, paqja qoftë mbi të), pastaj, kinse vdekjen, dhe kinse ringjalljen tri ditë pas varrimit.

Por, le të diskutojmë pyetjen: Ju besoni, a nuk është e vërtetë, se Jezusi është Zot, se ai që nuk e beson të këtillë, nuk është i krishterë? Meqë për këtë çështje do të përgjigjen, në mënyrë absolute po, ne u themi: Ju bëni një gabim të madh dhe një manifest të pamundshëm; sepse, çfarëdo që të bëni, doktrina juaj për Jezusin nuk mund të sqarohet, përveç me njërën nga këto pesë mënyra: 1) Ju e bëni Zotin të amshueshëm; 2) Ka thënë vetë Jezusi kështu, apo ju kanë thënë dishepujt, që jua kanë sjellë fenë e tij? 3) E bëni Zot për shkak të ngritjes së tij në qiej; 4) E bëni Zot për shkak të mrekullive që ka bërë; 5) E bëni Zot për shkak të lindjes së tij të jashtëzakonshme, pa ndërhyrjen e një babai. Nëse e bëni Zot për këtë shkakun e fundit, ne ju themi se lindja e Jezusit nuk është më e jashtëzakonshme, se sa ajo e Ademit, që erdhi në jetë pa babë, as nënë, as më e jashtëzakonshme se ekzistimi i engjëjve, të krijuar pa ndërmjetësimin e prindërve, as të

materies, as të argjilës. Ndërkaq, nuk quhen Zot, as engjëjt, as Ademi; e ju, mos bëni më një gjë të tillë. Na thoni pra, çfarë dallimi ka ndërmjet Jezusit dhe atyre, jeta e të cilëve është shumë më e çuditshme sesa e tij? Nëse thoni se Jezusi është Zot, për shkak të mrekullive që ka bërë, ne do t'ju përgjigjemi: Vetë dijetarët tuaj predikojnë se profeti Isaia ka ringjallur një njeri gjatë jetës së tij dhe një tjetër pas vdekjes së tij; ndërkaq, të vepronte në purgator, pas vdekjes së tij, mrekullia e ringjalljes së njeriut të vdekur është shumë më e jashtëzakonshme sesa një fenomen i tillë të behej gjatë jetës së tij. Edhe Elia (Iljasi) e ka ringjallur një të vdekur; për më tepër, duke kërkuar bekimin e miellit dhe vajit të një gruaje të shkuar në moshë, kur për shtatë vjet me radhë nuk kishte miell në magje, as vaj në enë, e po ashtu, duke iu lutur Zotit që të sillte shi, Zoti përmbushi kërkesën e tij. Ju aludoni se Jezusi me pesë bukë të vogla ka ushqyer pesë mijë veta; por Moisiu (Musai), bashkëbisedues i Zotit, duke lutur Zotin për

popullin e tij, katërdhjetë vjet me radhë, ka ushqyer më se gjashtëqind mijë veta me mena¹³ dhe thëllëza. Jezusi ka ecur nëpër det e nuk është lagur, por Musai, duke rrahur detin me shkopin e tij, ka çarë dhe hapur udhë, nëpër të cilën ka kaluar tërë populli i tij. Faraoni, duke dashur që t'i ndiqte, ishte mbytur aty me gjithë ushtrinë e tij. Ai ka bërë që nga shkëmbi të gurgullonin dymbëdhjetë burime, për çdo fis të bijve të Israilit nga një burim. Ai mundi banorët e Egjiptit me dhjetë mrekulli, që ishin dënime të jashtëzakonshme:

- 1) Ai hodhi shkopin e tij, i cili u bë gjarpër i tmerrshëm, që i gëlltiti sehiret e magjisë së tyre;
- 2) Bëri të ndoteshin ujërat e të ngordhnin të gjitha kafshët e tyre;
- 3) Ai ndërseu kundër tyre aq shumë bretkosa, sa që u mbushën shtëpitë e tyre;
- 4) Ai u ka dhënë morrave pushtet në trupin e tyre;
- 5) Ai ka ndërsyer kundër tyre lloje të ndryshme mizash;
- 6) Ka

¹³ Menna: një pije e ëmbël si mjalti.

bërë që t'u ngordhnin të gjitha kafshët shtëpiake; 7) Ka mbuluar trupat e tyre me të thatë; 8) Ai ka sjellë kundër tyre të ftohtit që i thante të gjithë drunjtë¹⁴ e tyre; 9) Në mbarë territorin e tyre ka çuar karkalecat; 10) I ka mbuluar tri ditë e tri net me errësirë.

Në qoftë se thoni se Jezusi është Zot sepse është ngritur në qiell, do të duhej të thoshit, po ashtu, se Elia (Iljasi) dhe Henoku (Idrisi) janë zota, sepse edhe ata janë ngjitur në qiell, pa kontestim nga ana juaj. Njësoj edhe Ajuna, shkrues i Ungjillit, sipas tekstit të Dhiatës së Vjetër dhe pëlqimit të dijetarëve tuaj, është ngritur në qiell. Nëse e bëni Jezusin zot, sepse ai vetë pretendoi hyjninë për vetën e tij, ju nuk e thoni të vërtetën dhe kemi me çka t'jua dëshmojmë të kundërtën. Vërtet, në Ungjillin që është në duart tuaja, Jezusi, i lidhur për kryqi, bërtiti: *"O Zoti im, pse më braktise?"* Siç

¹⁴ nënkupton: pemët dhe drunjtë e tjerë.

i parapriu kësaj tashmë, sipas tekstit të Ungjillit, ai kishte thënë: “*Zoti më ka dërguar te ju*”, duke ju bindur kështu se kishe po atë natyrë që kishin profetët e dërguar. Tekefundit, pasazhi *Jezusi i kryqëzuar bërtiti e piskati*: “*O Zoti im*” nuk bën pjesë në Ungjillin e vërtetë: kjo është njëra nga trillimet tuaja të shumta. Ne e përdorim këtë vetëm si argument për të vënë në dritë mashtrimin tuaj.

4. Eukaristia – Sakramenti në altar

Dijeni (Zoti ju mëshiroftë) që të krishterët besojnë se një kafshatë buke pogaçe, sipas disa fjalëve të një prifti, në të njëjtin çast bëhet trup i Jezusit. Po ashtu, disa fjalë që prifti i lexon mbi një kupë vere, në të njëjtin çast shndërron verën në gjak të Jezusit.

Qe një rit i tyre nga kjo: Cilido prift, që është në krye të një kishe, sjell çdo ditë në kishë një bukë të vogël pogaçe; në lutje ai shqipton disa fjalë mbi bukën dhe verën, gjë për të cilën, qysh atëherë të krishterët besojnë të jenë shndërruar në trup dhe në gjak të Jezusit.

Ata nxorën këtë doktrinë nga një fjalë e Ungjillit të Mateut, kapitulli XXVI: *Ditën, para vdekjes së tij, Jezusi tuboi dishepujt e tij; meqë kishte marrë bukë, e theu dhe ua ndau të gjithëve nga një kafshatë, duke u thënë: “Hani, kjo është trupi im”; pastaj ua dha një kupë verë, duke u thënë: “Pini, kjo është gjaku im.”* Ja çfarë

thotë Mateu në Ungjillin e tij; por Gjoni, që ka shoqëruar Jezusin deri në fund, për këtë rrëfim lidhur me bukën dhe verën, në Ungjillin e tij nuk thotë asnjë fjalë. Kjo divergjencë tregon qartë spekulimin e Mateut dhe rrëfimit të tij. Të krishterët, zaten, besojnë se çdo thyerje e bukës pogaçe është Jezusi me gjithë trupin e tij në gjatësi, gjerësi dhe dendësi; edhe sikur të ketë pasur njëqind mijë kafshata apo më tepër, asnjëra nuk mund të përmbajë Jezusin. Po, do t'u themi, të supozojmë se trupi i Jezusit të ketë qenë dhjetë empanë¹⁵ gjatësi, dy gjerësi dhe një empan dendësi, kurse buka pogaçe që bekon prifti mund të ketë tre empanë gjatësi, si mund të ngërthejë një gjë prej tre empanësh gjatësi, një trup prej dhjetë empanësh gjatësi, dy

¹⁵ empan: lloj mase, ndoshta e imagjinuar, që të krishterët e përdorkan për gjatësinë, gjerësinë dhe dendësinë, që sipas tyre, mund të përfshijë natyra hyjnore e Jezusit, e cila kinse ngërthehet në thërrimet e bukës dhe verën që bekon prifti në kishë.

gjerësi dhe një empan dendësi. Kjo është absurde!

Në këtë objektivim të krishterët replikojnë: në një pasqyrë të madhësisë së një dinari mund të shihen konstruktet dhe pallatet më të mëdha sesa pasqyra. Por, do t'u themi, ajo që shihet në pasqyrë është reflektim, e jo substancë, kurse ju besoni se substanca e Jezusit, sikundër edhe aksidenti (apo forma) i tij, ngërthehen në bukën pogaçe, gjë që është kundërshtim me arsyen. Për më tepër, ju besoni se Jezusi është ngritur në qiell dhe aty është ulur në të djathtë të Zotit: kush bën, pra, që trupi i tij të zbresë për ju e për atë bukë pogaçe? E, për më tepër, Jezusi është njeri unik, ndërsa ju besoni se çdo thërrime e bukës përmban krejt trupin e Jezusit, dhe, edhe sikur buka të ndahej në njëqind thërrime ju do të supozonit se në atë bukë të vetme janë njëqind mijë Jezusë. Shumëzoni tash këtë numër me atë të të gjitha bukëve pogaçe, që ndahen në kishat tuaja të

ndryshme dhe ju do të përfitoni një numër pothuajse të pallogaritshëm të jesusëve. Vërtet, atij që ekspozon dhe beson një doktrinë të këtillë, do të duhej t'ia ketë marrë Zoti shpirtin.

Përshkrimi i eukaristisë¹⁶ – sakramentit në altar

Prifti urdhëron shërbëtorin e tij që t'ia gatujë një bukë pogaçe nga zemra e miellit më të mirë dhe t'ia pjekë. Pastaj sjell atë bukë në

¹⁶ *Eukaristia* (fr. *Eucharistie*), fjalë greke që ka të bëjë me darkën e fundit të Krishtit me apostujt, para ngritjes në qiell. Greqisht: *eu* = bukur (parashtesë me domethënie: bukur. Krahaso: *euphonia* = bukurtingëllim, bukurzanim). Prej këndeje në frëngjishte: *eucharistie*: *eu* = bukur + *char* = mish, tul, - *istie* (prapashtesë femërore) *eucharistie* = bukurmishërim = *euinkarnim*, *eukaristi* (mishërim i bukur në bukë e në verë i Krishtit, sipas tyre). Më gjerësisht për eukaristinë në librin e Dr. Maurice Boucaille: “Bibla, Kurani dhe shkenca”, fq. 122-125. Në gjermanisht: *altarsakrament*.

kishë me një tabaka me gota të mbushura verë dhe urdhëron t'u bihen kambanave. Kur të krishterët janë të tubuar për lutje në kishë, ku ulen në radhë, prifti qet nga vazoja e gotave pak verë në një kupë argjendi dhe vë bukën në një pecetë të pastër. Pastaj ulet para rreshtave, duke u kthyer drejt Lindjes. Merr bukën në dorë dhe lexon: *Jezusi, Krishti, natën kur hebrenjtë iu vërsulën, mori bukën në dorën e tij të bekuar dhe, duke i drejtuar sytë në qiell nga Zoti i Gjithëfuqishëm, shqiptoi lëvdimin e parashkruar, theu bukën, ua ndau apostujve nga copa në copë dhe u tha: "Hani, ky është trupi im."* Posa mbaron së lexuari ato fjalë, prifti gjunjëzohet pranë bukës, duke konstatuar në atë mënyrë se ajo ishte trupi i Jezusit e që ai është bir i Zotit, dhe duke u përkulur, ai i drejtohet bukës me fjalët: *"Ti je Zoti i qiejve dhe Tokës, ti je bir i Zotit, i lindur para të gjithë shekujve, ti na ke shpëtuar nga duart e djallit dhe ke marrë trupin në gjirin e*

Marisë, ti i ke hapur dyert e parajsës; mbasi e ke mundur djallin, je ulur në të djathtë të Atit tënd në qiell: të lutem të m'i falësh mëkatet e mia dhe ato të popullit tënd, që ti e ke shpëtuar me gjakun tënd.” Pastaj ua tregon bukën radhëve të të krishterëve, të cilët përkulen në gjunjë duke e adhuruar. Pas kësaj, ai merr kupën e verës dhe thotë: *Zoti ynë, Krishti, para vdekjes së tij, mori një kupë verë, ua dha apostujve duke u thënë: “Pini, ky është gjaku im.”* Pastaj përkulet para kupës, ua tregon të krishterëve, që përnjëherë përkulen. Në fund ai ha bukën, pi verën dhe përfundon leximin e asaj që i ka mbetur nga Ungjilli. Pas kësaj jep bekimin dhe shpërndahen.

5. Rrëfimi i mëkateve dhe përshkrimi i kësaj dogme.

Dijeni (Zoti ju mëshiroftë) që të krishterët besojnë se, për të hyrë në parajsë, duhet t'i rrëfihen të gjitha mëkatet priftit, e nëse i rrëfyeri ia fsheh vetëm një mëkat, bën të pavlefshme të gjitha rrëfimet e të tjerëve. Çdo vit, gjatë kohës së kreshmës, ata u qasen kishave të ndryshme, për t'u rrëfyer priftërinjve, të ngarkuar nga administrata e kishës, të gjitha mëkatet e tyre. Gjatë kohës tjetër të vitit ata nuk rrëfihen, përveç në rast sëmundjeje apo të rrezikut nga vdekja. Në raste të këtilla ata çojnë dikë të kërkojë një prift, që vjen pranë të sëmurit, dëgjon rrëfimin e të gjitha mëkateve të tij dhe i jep garancinë. Në sytë e tyre çdo mëkat i falur nga prifti, është i falur edhe nga Zoti. Për këtë arsye, Papa, që banon në qytetin e Romës, famullitar i Jezusit (siç pretendojnë ata) i jep atij që do certifikata të faljes së mëkateve, të lirimit nga ferri dhe të

hyrjes në parajsë. Si kompensim për to, ai merr shuma të mëdha parash. Priftërinjtë që e zëvendësojnë në gjithë sipërfaqet e botës së krishterë, bëjnë po ashtu dhe lëshojnë certifikata të garantimit të mëkateve, të hyrjes në parajsë dhe të lirimit nga zjarri i ferrit. Për këto certifikata, të krishterët paguajnë shuma të konsiderueshme të hollash, i deponojnë në arkivol, singërisht të bindur se në vlerën e atyre certifikatave do të hyjnë në parajsë. Qe një dhelpëri e priftërinjve për të nxjerrë para nga të krishterët. I pyesim: Për ç'arsye praktikoni këtë: Jezusi nuk jua ka urdhëruar. Në ungjijtë tuaj nuk i referohet kësaj asnjë tekst. Në librat tuaj nuk gjeni as më të voglën shenjë që Maria, e ëma e Jezusit, të dërguarit apo dishepujt e tij, t'i kenë rrëfyer mëkatet e tyre Jezusit, i cili ndërkaq, sipas jush, është Zot dhe bir i Zotit dhe rrjedhimisht edhe më tepër sa t'i falë mëkatet si të gjithë priftërinjtë.

Për më tepër, kush e liroi priftin nga mëkatet, njeri si ju, i ngarkuar me mëkate si ju, nganjëherë më shumë se ju! Vërtet ju jeni njerëz të verbër e priftërinjtë tuaj janë edhe më të verbër sesa ju. Ndërkaq, kur një i verbër i prin një të verbri tjetër, që të dy bien në humnerë. Kështu ju dhe priftërinjtë tuaj do të bini në ferr, duke jua marrë Zoti mundësinë që t'i kërkon falje, sepse ia keni bërë shok dikë, siç është e shkruar në Kuran (4:48, 116): ***“Allahu nuk fal që të adhurohet dikush a diçka tjetër përveç Tij, ndërsa gjynahet më të vogla ia fal kujt të dojë.”*** Përkundër kësaj, që Zoti mund t'ju mëshirojë gjithmonë, është e pamundur që këtë të mund ta bëjë prifti, askush nuk mund t'i falë mëkatet përveç Zotit.

PARAGRAFI 4

Simboli i besimit të të krishterëve

Ky simbol i besimit, që e pranojnë të gjithë të krishterët, me përjashtim të një numri të vogël, ka qenë sajuar nga ana e njërit nga udhëheqësit e tyre të parë, i quajtur Simon Pjetri, banor i qytetit të Romës. Ja përmbajtja: *Ne besojmë në një Zot të vetëm, Atin, pronarin e çdo gjëje, krijues i gjërave që shihen e që nuk shihen fare. Ne besojmë në një zot të vetëm, Krishtin, të birin e Zotit, i lindur para të gjitha krijesave, i lindur nga Ati para të gjithë shekujve, jo i krijuar, Zot i vërtetë, nga Zoti substancë e vërtetë e të Atit që, përmes tij, i ka dhënë jetë çdo gjëje, krijues i gjithçkaje që ekziston, i cili, për shkak tonin – njerëzimit, dhe për të na shpëtuar ne, ka zbritur nga qiejt, është bërë mish me veprimin e Shpirtit të Shenjtë, është bërë njeri, dhe ka lindur nga Maria e*

Virgjër. Ai ka vuajtur dhe është kryqëzuar nën (sundimin) e mbretit Pilat, ka qenë varrosur dhe ringjallur nga mesi i të vdekurve në ditën e tretë, siç kishte qenë shkruar nga profetët. (Kjo është gabim, profetët nuk kanë thënë kurrë diçka të ngjashme). Pastaj ai është ngritur në qiell dhe është ulur në të djathtë të Atit; ai do të kthehet njëherë tjetër që të gjykojë të gjallët dhe të vdekurit. Ne besojmë në Shpirtin e Shenjtë, që i paraprin Atit e të birit, nga i cili kanë folur profetët. Ne besojmë se pagëzimi heq mëkatet. Besojmë në ringjalljen e trupave tanë dhe në jetën e amshueshme.

Ja simboli me të cilin të krishterët ngatërrohen me njëri-tjetrin. Të ekzaminojnë së pari pasazhin e parë: *Ne besojmë në një Zot të vetëm, Atin, pronar i çdo gjëje, krijues i gjërave që shihen dhe atyre që nuk shihen fare, në Krishtin, Zot i vërtetë nga substanca e të Atit. Nga dëshmimi i tyre se Zoti është një, ndahet pra, dëshmimi se Zoti ka një djalë, që është zot*

si Ai, e i cili është nga substanca e të Atit. Ky është kulmi i ortakërisë dhe njëkohësisht kulmi i kundërthënies dhe mohimit të unitetit të Zotit një e të vetëm, të pashoq dhe pa të ngjashëm.

2. Pasi të jetë deklaruar se Zoti ka krijuar të gjitha gjërat, simboli shton se *Ati përmes tij (Krishtit), i ka dhënë jetë çdo gjëje dhe se ai është krijues i gjithçkaje që ekziston, që është kështu, bashkëkrijues me Zotin. Ka kundërthënie edhe ndërmjet pasazhit që thotë se Zoti është krijues i gjërave që shihen e që nuk shihen fare dhe ndërmjet këtij artikullit tjetër, që deklaron se Krishti ka krijuar të gjitha gjërat, por nuk ka qenë krijuar.*

3. Simboli, pasi të jetë deklaruar se Krishti ka krijuar të gjitha gjërat, shton se ai është *i lindur para të gjitha krijesave, i lindur nga Ati para të gjithë shekujve, jo i krijuar, ndërkaq, të gjitha gjërat kanë qenë krijuar para lindjes së tij dhe atëherë ai ishte fëmijë për gjiri.*

Gjithashtu, mund të bëhet pyetja se kush para ardhjes së tij në botë dhe në jetë, drejtonte qiejt, Tokën dhe gjithë çka ekziston dhe si mund të ketë lindur i pari nga të gjitha krijesat, në qoftë se është Krijues i të gjithave? E po, mirë! Pikërisht kjo kontradiktë është baza e fesë së krishterë, meqë të gjithë të krishterët pranojnë, nga njëra anë, se Krishti është i amshueshëm, krijues dhe i pavdekshëm, e nga ana tjetër, se është gjeneruar në gjirin e Marisë, që e ka bartur dhe lindur.

4. Të kalojmë tash te thënia: *Zot i vërtetë nga substanca e të Atit dhe në këtë tjetrin: ai ka zbritur nga qielli dhe është mishëruar në gjirin e së ëmës!* Që të mishërohen trupat nuk është diçka e çuditshme. Ajo që do të ishte e çuditshme, është se ai që nuk ka as trup, as substancë, qenka mishëruar. I Patëmeta është Zoti ynë, krijues i substancave dhe ndodhive! Ai nuk ka kurrfarë substance, me të cilën do ta kishte formuar Krishtin apo prej së cilës do të

kishte ndarë një copë për ta vënë në gjirin e Marisë, për ta përzier me gjakun dhe urinën e saj. E pamundur të shfaqet guxim më i madh! Qoftë lavdëruar Zoti që na ka ruajtur nga devijimet e këtilla!

Dijeni, në fund, se tekstet e shkrimeve të tyre injorojnë këtë dogmë si të gjitha të tjerat për provë ajo që thotë Luka në kapitullin XIV në veprat e apostujve: *Vërtet Zoti është Krijuesi i gjithësisë me gjithë çka përfshin dhe, Zoti është Zot i qiejve dhe i Tokës; Ai nuk banon në tempujt e ndërtuar nga duart e njerëzve dhe nuk ka nevojë për asgjë, sepse është Ai që njerëzve u jep jetën, dhe nga Ai ne ekzistojmë e jetojmë; e më tej: Zoti i ka dërguar librat e shenjtë dhe nga Ai kanë folur profetët. Nuk kemi kurrfarë nevojë ta shpiem më tej demonstrimin tonë; sidoqoftë, ne do t'i pyesim ende të krishterët: ky simbol, për të cilin pajtoheni të gjithë, e për të cilin nuk mund t'i referoheni as një libri, as një profeti që do ta*

kishte shpallur, është krejtësisht i vërtetë, apo tërësisht i falsifikuar? Nëse përgjigjen se një pjesë është e vërtetë, ndërsa tjetra është e shtrembëruar, ata akuzohen vetvetiu për pabesi, sepse nuk mund t'i referohen Zotit me gjëra të shpifura. Nëse thonë të vërtetën, me këtë rrëfejnë se Krishti është krijuar dhe gjeneruar, e që Zoti e ka krijuar, siç i ka krijuar gjërat që shihen dhe ato që nuk shihen fare.

PARAGRAFI 5

Demonstrimi se Jezusi nuk është Zot, por njeri i sojit të Ademit, i krijuar, profet dhe i dërguar.

Dijeni (Zoti ju mëshiroftë) se dogma e krishterë, përkitazi me Krishtin, sa i përket hyjnores dhe veprës së tij krijuese, është e kundërshtueshme nga vetë katër sajuesit e Ungjijve. Në të vërtetë në kapitullin I të Ungjillit të vet, Mateu thotë: *“Gjeneza e Krishtit, bir i Davidit (Davudit), bir i Abrahamit (Ibrahimit)”*, që provon se Jezu Krishti është lindur nga familja e Profetit David. Ndërkaq, Davidi ishte i fisit të Judës, bir i Jakobit (Jakubit), bir i Ishakut, bir i Abrahamit e cilitdo që rrjedh nga një familje e Ademit, ai vetë është njeri, i sojit të Ademit. Kjo është jashtë çdo dyshimi, duke pasur parasysh se vetëm Zoti është i pavdekshëm dhe

i amshueshëm; Ai nuk ka lindur dhe nuk ka qenë lindur nga askush; çdo gjëje që ekziston me përjashtim të Tij, Ai i ka dhënë jetë.

Mateu, në kap. XIX të Ungjillit të vet, gjithashtu thotë: *Një njeri i thotë Krishtit: “O ti, i Miri!” Jezusi i përgjigjet: “Pse po më quan i Miri? I Miri është Zoti.”* Si do të kishte mëtuar ai të jetë i shoqëruar i Zotit, pasi të ketë dhënë një provë aq të madhe të modestisë dhe nënshtrimit ndaj Zotit dhe Krijuesit të tij!

Në vazhdim, në kapitullin XVII të Ungjillit të Gjonit lexojmë: *“Krishti ngriti sytë në qiell dhe, duke u përkulur para Zotit të vetëm dhe krijues, tha: “Është e nevojshme që njerëzit të dinë se ti je Zoti i vetëm, krijues, dhe se Ti më ke dërguar.”* Në këto fjalë Jezusi dëshmon se është profet, i dërguar nga Zoti me një shpallje për njësinë e Zotit dhe se Zoti, shumë i lartë, është një dhe krijues; nuk ka krijues tjetër përveç Tij. Jezusi, këtu, pajtohet me të gjithë

profetët dhe të dërguarit. (Bekimet e Zotit qofshin mbi të gjithë ata!)

Nëse dikujt do t'i sillej ndër mend të thotë se në pasazhin e parapërmendur, Jezusi konfirmonte se shpallej i përjetshëm dhe krijues, ne do t'i përgjigjemi: Kjo do të thotë të trillosh shpifje për Jezusin, i cili është i pafajshëm për një shpifje të këtillë dhe për krejt çka i referohet kësaj. Në këtë kontekst duhet të keni kujdes në vende të ndryshme. Tekefundit, Jezusi deklarohej, nga njëra anë dhe në pajtim me të vërtetën, se është njeri, i dërguar nga Zoti, nga ana tjetër, a do të mund të pretendonte, në kundërshtim me të vërtetën, të ishte i përjetshëm dhe krijues! Jo, kjo kontradiktë nuk rrjedh nga ai, por nga ata që ju kanë futur në skandal.

Mateu në Ungjillin e vet thotë gjithashtu: *Djali ftoi Krishtin që të përkulej para tij dhe, duke i treguar mbretëritë e botës dhe lavditë e tyre, i tha: "Përkulu pranë meje dhe do të t'i jap*

të gjitha këto”, por Krishti iu përgjigj: “Është shkruar për çdo njeri, që të mos adhurohet askush, përveç Zotit, zotëruesit, Zotit të vetëm, dhe të mos përkulet para askujt, përveç pranë Tij.” Kjo është prova tjetër që Jezusi është i pafajshëm për gjithë pretendimin në hyjnore. Sepse, sikur të ishte Zot, si do të kishte guxuar djalli t'i drejtohej me fjalë të ngjashme? Dhe në përgjigjen ndaj djallit, Jezusi pohoi menjëherë se vetëm Zoti është Zot dhe se, nuk duhet përkulur askujt dhe asgjëje, përveç përpara tij. Për më tepër, kur dihet se Jezusi, si të gjithë profetët e tjerë, ishte i garantuar kundër sugjerimeve të brendshme dhe fshehtësive të djallit; si do të ketë mundur ky t'i drejtonte përpjekjen e jashtme, publike, që të përkulej para tij? Ky falsifikim do të mund të vinte vetëm nga autorët e ungjijve.

Gjoni, në fund të ungjillit të tij, thotë: Jezusi u thotë apostujve: *“Po shkoj te Ati im dhe Ati jua, Zoti im dhe jua”*, pasi në atë kohë

shpreheshin kështu. Por nëse të krishterët duan t'i shmangen këtij pasazhi se Zoti është Ati i Jezusit, u themi se në këtë rast Zoti është Ati i tyre me të njëjtin titull, sepse Jezusi ka thënë: *Ati im dhe Ati juaj*. Jezusi është kujdesur, tekefundit, vetë të hiqte çdo barasvlerë, duke shtuar: *Zoti im dhe Zoti juaj*. Pra, në këtë version nuk mbetet asnjë pretendim në atë që është hyjnore.

Në kapitullin X të Ungjillit të Mateut, lexojmë: *Jezusi u thotë apostujve: “Kush ju pret e ju bën mikpritje, më merr e më bën mikpritje, e kush më pranon, e ka pranuar Atë që më ka dërguar”*; dhe në kapitullin V të Ungjillit të Gjonit Jezusi thotë: *“Nuk kam ardhur për të përmbushur vullnetin tim, por për vullnetin e Atij që më ka dërguar”*, kurse në fund të Ungjillit të Markut, Jezusi, duke qenë i lidhur në drurin e kryqit (sipas të krishterëve), bërtiti: *“Zoti im, Zoti im, përse më ke braktisur!”* Sipas Ungjillit, kjo ishte fjala e fundit e tij në këtë

botë, por këtë fjalë ai nuk do ta këtë mundur ta thoshte! Zoti nuk mund ta këtë braktisur Jezusin, për më tepër, sepse hebrenjtë nuk kanë mundur të kishin epërsinë mbi të, sa ta kryqëzonin. Nëse jemi shërbyer me këtë varg, në argumentimin tonë kundër të krishterëve, e kemi bërë këtë vetëm nga se gjendet në tekstet e ungjijve që kanë për dore, e që dëshmojnë kundër tyre, sepse Jezusi, duke ftuar Zotin në hallet e tij e duke lutur: “Zoti im, Zoti im”, arsyetohet vetvetiu nga të gjitha pretendimet në të qenët hyjnor. Duke u shërbyer me citime të këtij lloji në përgënjeshttrimin tim të këtyre dogmave të krishtera, nuk kam tjetër qëllim, përveç t’i përgënjeshtroj të krishterët, gjithnjë duke sjellë prova të pamohueshme.

Kështu ndodh edhe në këtë fragment të Lukës në fund të Ungjillit të tij: *Pas ringjalljes Jezusi hyri tek apostujt, që ishin tubuar në një dhomë të lartë, dyert e së cilës i kishin mbyllur. Kur qe hyrë, apostujt u frikësuan nga ai, sepse*

merrej si fantazmë engjëlli apo shpirti. Jezusi, duke vërejtur këtë, u thotë: “O ju, prekmëni dhe dijeni se shpirti nuk ka as mish, as asht, siç e shihni në trupin tim.” Me këtë, Jezusi bind të jetë përbërë nga mishi e ashti dhe nga materie e gjallë dhe, pikërisht me këtë, mohon të ketë pasur pretendime në atë që quhet hyjnore... Kuptohet vetvetiu se, nëse citojmë këtë pasazh, ne nuk pranojmë se Jezusi ka qenë vrarë, varrosur e që është zgjuar nga varri, që nuk është asgjë tjetër, përveç trillim i të krishterëve të parë, pretendimin e të cilëve se Jezusi është Zot dhe bir i Zotit, tashmë e kemi mohuar mjaftueshëm.

Nga gjithë kjo që thamë, del se, nëse dikush thotë: se Krishti ishte shërbyes i Zotit, se është zhvilluar prej fëmije në një të rritur dhe se, me të arritur moshën e burrërisë, ka qenë dërguar nga Zoti si profet, - nëse dikush beson kështu, them unë, ai pajtohet me deklaratat e Krishtit dhe të dishepujve. Të

thuhet e kundërta, do të thotë të vendosesh në kundërshtim me të vërtetën dhe të pranosh atë paradoks monstruoz, përgjithësisht të pranuar nga ana e të krishterëve, se Krishti është krijues i përjetshëm, ndonëse ishte nga mishi e gjaku. Por, në qoftë se Krishti do të ishte krijues dhe i përjetshëm, siç besojnë ata, edhe pse është nga mishi e gjaku, atëherë, i bie se një pjesë e Zotit që adhurohet është e përjetshme e krijuese, ndërsa pjesa tjetër e Zotit e gjeneruar dhe e krijuar, meqë Krishti e ka pohuar vetë, sipas teksteve të ungjijve tuaj, se ishte mish e gjak. Ndërkaq, meqë mishi e gjaku janë rezultat i ushqimit dhe pijeve, që janë pjesë e kësaj bote, rrjedh se Krijuesi i kësaj bote nuk është tjetër përveç se një pjesë e kësaj bote dhe se kjo pjesë ka krijuar vetveten, meqë është pjesë e kësaj bote që është krijuar nga ai. E gjithë kjo është absurde dhe vështirë mund të kapet nga mendja njerëzore! Por, kjo nuk është e tëra. Në bazë të kësaj duhet të pranojmë edhe se Krijuesi i mbarë botës është njëkohësisht

pjesë e saj, ndërkohë që një pjesë nuk mund të ekzistojë pa ekzistimin e tërësisë. Por, ajo që nuk ka ekzistencë është e pakapshme dhe nuk është asgjë. Pra, sipas tyre, Krijuesi nuk ekziston. Unë për vetën time, mendoj se shpikësi i kësaj doktrine bënte pjesë në grupin e atyre njerëzve që mohojnë cilësitë themelore të Zotit, dhe se nga ky paradoksi i parë kanë rrjedhur të gjithë të tjerët.

Por, të vazhdojmë. Ungjilli i parë thotë që Krishti priste thonjtë dhe shkurtonte flokët, ndërkaq, sipas tyre, ai është krijuesi i përhershëm. Një pjesë e thonjve dhe flokëve që këputen nga tërësia për hir të pastërtisë dhe asgjë sa të humbasë ekzistimi, rezulton se një pjesë e krijuesit asgjësohej, duke u shndërruar në asgjë, ndërsa pjesa tjetër mbetej në gjendje të pandryshueshme. Mirëpo kjo, një pjesë e së cilës priset, apo është e dëmtueshme edhe në tërësinë e saj, sikundër edhe ajo që është e përbërë nga pjesët, është e kufizuar, e

nënshtuar nga ajo që e zgjeron apo kufizon. Për më tepër, çdo qenie që është subjekt i kufizimit ka nevojë për ndihmë. E pra, në emër të argumenteve racionale dhe teksteve gjithandej të shkrimeve, vërtetoj se Zoti, krijues dhe i amshueshëm nuk është i tillë. Ai është i Vetmjaftueshëm, ndërsa të gjitha krijesat i drejtohen Atij dhe kanë nevojë në hallet e tyre për ndihmën e Tij, kudo dhe gjithmonë; siç është shkruar në Kuran: ***“Asgjë nuk i shëmbëllen Atij. Ai i dëgjon të gjitha dhe i sheh të gjitha.”*** (42:11)

Të vazhdojmë argumentimet karshi të të krishterëve: Krishti, që ju thatë të ketë qenë krijues i përhershëm, ka ekzistuar në një vend dhe në një kohë, apo jo? Kësaj pyetjeje ata mund t'i përgjigjen vetëm në mënyrë pohore, duke pasur parasysh se ungjijtë e Mateut dhe Lukës deklarojnë në mënyrë të qartë se Krishti është lindur në Betlehem, nga fisi i Judës, në kohën e mbretit Herod, dhe se ka qenë vrarë

dhe kryqëzuar në kohën e mbretit Pilat. Por, në qoftë se dikush jeton në një kohë dhe në një vend, ai vend e kufizon, e ajo kohë ka ekzistuar përpara tij. Pra, çkado që të gjendet në rrethanë të këtillë është e krijuar.

Ta zbatojmë këtë arsyeshmëri te Krishti. Është e ditur se, nëse ka qenë krijuar, besimi i krishterë se ai është Zoti i vërtetë, bir i Zotit të vërtetë, krijues i çdo gjëje, bie poshtë. Njëmend, siç është e vërtetë e pakundërshtueshme se koha është një fenomen i krijuar, duke ekzistuar para ardhjes së Krishtit, do të mund të kishte lindur koha para krijuesit të kohës, apo ai që ka krijuar hapësirat që kufizuar nga hapësira? Jo. E gjithë kjo është e pamundur dhe absurde. Kushdo që është lindur në kohë dhe kufizuar nga hapësira, i përket natyrës së gjallë: Krishti, njeri e bir njeriu, është ndër krijesat më fisnike të sojit.

I lartësuar është Zoti që më solli në fenë e
vërtetë dhe të qartë, në rrugën e Profetit më të
madh! Bekimet e Zotit qofshin mbi të, mbi
familjen e tij dhe mbi të gjithë profetët dhe të
dërguarit!

PARAGRAFI 6

Divergjencat ndërmjet të katërve që kanë shkruar katër ungjijtë dhe demonstrimi i falsifikimeve të tyre

Dijeni (Zoti ju mëshiroftë) se katër autorët e ungjijve janë në kundërshtim me njëri-tjetrin në shumë pika, gjë që është provë shtrembërimesh, sepse, sikur të ishin besnikë, ata nuk do të duhej të ishin në kundërshtim me asgjë. Zoti thotë në Kuran (4:82): ***“Po të vinte (Kurani) nga dikush tjetër, e jo nga Allahu, sigurisht se në të do të gjenin shumë kundërthënie.”***

Kundërthënia, pra, është paraparë si një provë shtrembërimi, duke pasur parasysh se krejt çfarë vjen nga Zoti është e saktë. Në këtë mënyrë ne kemi një kriter absolutisht të sigurt, që të dallojmë të vërtetën nga gënjeshtra. Në

çdo shkrim që i shtohet Zotit shtrembërisht, nga një falsifikator, do të gjenden kundërthëniet përkatëse.

Të hyjmë tash në disa hollësi përkitazi me këto divergjenca. Në kapitullin XIII të Ungjillit të tij, Gjoni thotë: *Natën kur hebrenjtë iu vërsulën, Jezusi duke ngrënë darkë me apostujt, u tha: "Në të vërtetë, po ju them se dikush nga ju do të më tradhtojë."* Gjoni i tha: *"Kush është ai?" Jezusi iu përgjigj: "Është ai të cilit do t'ia jap copën e bukës të ngjyer në lëng."* Pastaj ia dha Juda Iskariotit, duke e shenjuar kështu se ai do ta tradhtonte.

Në kapitullin XIV të Ungjillit të tij, Marku sjell këtë rrëfim kështu: *Jezusi u tha: "Ai që do të ngjyjejë bukën e vet me mua në pjatë, është ai që do të më tradhtojë."*

Mateu në kapitullin XXVI të Ungjillit të tij, thotë: *Jezusi u thotë: "Ai që do të ngjyjejë bukën në të njëjtën pjatë me mua, është ai që do të më*

tradhtojë.” Dhe në fund, Luka, në kapitullin XXII të Ungjillit të tij, sjell: Jezusi u thotë: “Ai që do të më tradhtojë është me mua, në mesin e dishepujve.”

Meqë është e pamundur të supozohet që Jezusi të ketë përsëritur këtë fjalë të vetme në tubime të ndryshme, me shprehje të ndryshme, ne duhet të pranojmë se çdonjëri prej katër sajuesve të ungjijve ka interpretuar në mënyrën e vet një fjalë të Jezusit, duke shenjuar Juda Iskariotin, nga dhënia e një cope buke të ngjyer në lëng, e duke denoncuar kështu projektin e tij. Por, nga kjo del se asnjëri prej të katërve nuk na jep fjalën e Jezusit.

Divergjencë tjetër: Mateu, në kapitullin XXII të Ungjillit të tij, thotë: *Derisa Jezusi dilte nga qyteti Jeriko, dy të verbër e thirrën dhe i thanë: “O bir i Davidit, ki mëshirë për ne! Jezusi ua hapi sytë aty të dyve dhe ata panë.”* Por Marku, në kapitullin X të Ungjillit të tij, thotë: *Derisa Jezusi dilte nga (qyteti) Jeriko, një i*

verbër i vetëm e thirri dhe Jezusi ia çeli sytë.” Ndërkaq, në ungjill është vërtetuar se Jezusi ka kaluar në Jeriko vetëm një herë. Sa na përket neve, ne themi se Mateu bën gabim kur flet për dy të verbër, sikundër Marku kur flet për një të verbër, dhe ja arsyeja. Në të dy tregimet, i verbri thërret Jezusin e i thotë: “*O bir i Davidit*” duke e lidhur kështu me një familje, e duke kundërshtuar dogmën e krishterë për Jezusin. Vërtet, i verbri nuk i thotë: “O Zot”, apo, “O bir i Zotit”, ose, “O krijues i botës”, siç e thërrasin Jezusin të krishterët; ai i tha thjeshtë: “*O bir i Davidit*” dhe në këtë mënyrë e lidh thjesht me një profet ndër profetët e spikatur. I verbri, tekefundit, vetëm konstaton (gjë që është në përputhje me të vërtetën) se Jezusi, nga nëna e tij Maria, rrjedh nga Davidi, bir i Jeseut, nga fisi i Judës, bir i Jakubit, bir i Ishakut, bir i Ibrahimit (paqja qoftë mbi të gjithë ata!).

Divergjencë tjetër: Mateu, në kapitullin XXVII të ungjillit të tij, thotë: *“Me Jezu Krishtin i kryqëzuan edhe dy kusarë që e ofendonin përkitazi me kryqëzimin e tij.”* Por Luka, në kapitullin XXIII të ungjillit të vet, thotë se njëri nga kusarët fyente Jezusin, duke thënë: *“Në qoftë se vërtetë je Mesia, shpëtoje vetveten dhe shpëtona ne.”* Ndërsa kusari tjetër pasonte, duke thënë: *“Ki frikë Zotin, a nuk e di se çfarë t'i ndodhë këtij, të ndodh edhe ty! Sa për mua e për ty, ne e kemi merituar këtë që po na bëjnë, por ky nuk ka merituar asgjë.”* Pastaj ai i thotë Mesias: *“Imzot, më kujto ditën kur do të arrish në mbretërinë tënde.”* E Mesia iu përgjigj: *“Po të them, vërtetë ti do të jesh me mua atë ditë, në kopshtin e Parajsës.”*

Këtu kemi të bëjmë me një kundërthënie, sepse Mateu i paraqet të dy kusarët të denjë për ferr, pasi që të dy kanë ofenduar Krishtin, ndërsa Luka e nxjerr njërin të denjë për

Parajsë; pa folur për themelin e këtij rrëfimi që, sa i përket kryqëzimit, duhet të jetë falsifikim.

Sa i përket Gjonit, që ishte i pranishëm në momentin kur kryqëzoheshin viktimat, ai, në kapitullin XIX të Ungjillit të tij, thotë: *"Me Jezusin u kryqëzuan dy hajdutë, njëri në të djathtë të tij, tjetri në të majtë"*, por pa përmendur asnjë fjalë për ta; që është kulmi i kontradiktës.

Divergjencë tjetër: në kapitullin XXI të Ungjillit të tij, Mateu thotë: *"Kur shkante në Jerusalem, Jezusi hipte në një gomare, siç kishte parathënë për të një profet, duke thënë: "Do ta shihni mbretin tuaj, që ju vjen mbi një gomare."* Por, Marku, në kapitullin XI të ungjillit të vet, tregon se *Krishti kishte hipur mbi një gomarth të ri, mëz i një gomareje*, pa përmendur se ai kishte hipur mbi një gomare. Luka, nga ana e tij, në kapitullin XVII të Ungjillit të tij, duke thënë se Jezusi, *hipur në një gomare*, është në përputhje me Mateun, ndërsa Gjoni, duke

shpjeguar, në kapitullin XII të ungjillit të tij, se *kishte hipur mbi një gomarth të ri, mëz i një gomareje, përputhet me Markun. Vini re, o lexues, këtë kontradiktë! Gjendet i përdorur diminutivi (forma zvogëluese) për të treguar se gomari ishte krejt i ri, por nëse njëmend gomari ishte i tillë si do të mund t'i hipte një burrë?*

Divergjencë tjetër: në kapitullin XX të ungjillit të tij, Mateu tregon se Maria, gruaja e Zebedeut, duke ardhur drejt Jezusit, i thotë: *“Urdhëro që dy bijtë e mi nesër të jenë ulur me ty në mbretërinë tënde, njëri në anën tënde të djathtë, tjetri në të majtën.”* Por Marku, në kapitullin X të ungjillit të tij, tregon se të dy djemtë e hallës së Jezusit (domethënë Marisë, gruas së Zebedeut) i thanë: *“O Mësues, ne do të kishim dashur që ti të miratosh çfarë do të të kërkojmë”,* Jezusi u tha: *“Çfarë do të dëshironit?”* Ata i thanë: *“Mundësona që njëri prej nesh të ulet në të djathtë, kurse tjetri në të*

majtë të mbretërisë sate.” Sa u përket Gjonit dhe Lukës, ata mohojnë plotësisht këtë rrëfim për të dy djemtë dhe nënën e tyre, ndonëse Gjoni ishte i lidhur me Jezusin dhe nuk është ndarë nga ai deri në çastin e ngritjes së tij.

Mateu e Marku janë në kundërshtim, duke pasur parasysh se njëri shpreh kërkesën përmes gojës së nënës, ndërsa tjetri përmes gojës së dy djemve. Gjoni e Luka, nga ana e tyre, qëndrojnë në mospajtim me Mateun dhe Markun, duke mos shpjeguar fare këtë rrëfim.

Divergjencë tjetër. Mateu, në kapitullin IX të Ungjillit të tij, rrëfen: *Dishepujt e Gjonit i thanë Jezusit: "Përse farisenjtë dhe ne agjërojmë, ndërsa dishepujt tuaj nuk agjërojnë fare?"* Kurse Marku, në kapitullin XII të Ungjillit të tij, shpjegon kështu këtë rrëfim: *Shkruesit dhe farisenjtë i thanë Jezusit: "Pse dishepujt e Gjonit agjërojnë, ndërsa dishepujt tuaj hanë e pinë e nuk agjërojnë fare?"* Kundërthënie e qartë! Në fragmentin e parë,

farinsenjtë agjërojnë e dishepujt e Gjonit pyesin, ndërsa në fragmentin e dytë, një trupë farisenjsh që ua veshin shkruesve që i shmangen pyetjes, agjërojnë apo jo, pyesin Jezusin për dishepujt e Gjonit (Jahjasë), të birit të Zekerias.

Divergjencë tjetër: në kapitullin III të Ungjillit të vet, Mateu thotë: *“Gjoni hante karkaleca e mjaltë”*, gjë që është në kundërshtim me kapitullin XI të po këtij ungjilli, ku Jezusi u thotë hebrenjve: *“Gjoni, që nuk ha e as pi, kur erdhi te ju, ju thatë: është i çmendur. Ndërsa, kur erdhi te ju biri i njeriut (d.m.th. Jezusi), që ha e pi, ju thatë: është njeri barku, ngrënës dhe verëpirës.”*

Ne konstatojmë këtu një kundërthënie, së pari në fjalët e vetë Mateut, i cili, mënjanë rrëfen se Gjoni nuk hante, as nuk pinte, kurse nga ana tjetër, pohon se hante karkaleca e mjaltë. Të vërejmë kalimthi se të krishterët nuk kanë dell të merren me një argument shumë të

madh kundër tyre, me një argument nga goja e vetë Jezusit, që këtu vetveten e quan bir njeriu dhe pohon se ushqehet dhe pinte ujë e verë, duke përgënjeshtruar në këtë mënyrë dogmën e krishterë, që e bën Zot e bir Zoti.

Në numrin e divergjencave dhe spekulimeve të tyre përkitazi me Zotin dhe të dërguarin e tij, Jezusin, gjendet edhe kjo që thotë Gjoni, në kapitullin V të Ungjillit të tij: *Jezusi u tha hebrenjve: "Im Atë që më ka dërguar, dëshmon për mua. Askush nuk ka dëgjuar kurrë zërin e Tij, as nuk e ka parë."* Këto fjalë, të vëna në gojën e Jezusit dhe që i afrohen të vërtetës, janë kundërthënë fund e krye nga Mateu, i cili, në kapitullin XVII të Ungjillit të tij, shkruan: *"Jezusi u ngjit mbi Bjeshkën e Taburit, i përcejellë nga apostujt: Pjetri, Xheku dhe Gjoni. Kur qenë ndalur në bjeshkë, përnjëherë fytyra e Krishtit shkëlqeu si dielli, aq sa nuk mund të shquhej kundruall, dhe ata dëgjuan zërin e të Atit, që vinte nga*

qielli, duke thënë: “Ky, është biri, im, që e kam zgjedhur, dëgjojeni dhe besoni në të.” Po këtë rrëfim e sjell Marku, në kapitullin IX të Ungjillit të tij. Në të kundërtën, Gjoni në kapitullin XIV të Ungjillit të tij, thotë: Krishti u tha apostujve: “Ju e njihni tim Atë dhe e keni parë.” Apostulli Filip i tha: “Zotëria ynë, si e kemi parë ne Atin?” Jezusi iu përgjigj: “O Filip, ai që më ka parë mua, ka parë tim Atë.”

Këto fjalë janë në kundërshtim të qartë me të përparshmet dhe, thënë më çeltas, paraqesin një spekulim edhe më të madh. Sa i përket kontradiktës, është e tejdukshme në fjalën e parë që Gjoni ia atribuon Krishtit: “Ai që më ka dërguar, dëshmon për mua” (përkitazi me të vërtetën e misionit të tij profetik), dhe në fjalën e dytë të Gjonit në të cilën ai bën që me gojën e Krishtit t’u thuhet apostujve: “Ju keni parë tim Atë dhe e njihni: ai që më ka parë mua, ka parë Atin tim.” Po ashtu, nga Bjeshka e Taburit, ku të tretë që ishin me Jezusin

paskëshin dëgjuar fjalën e Atit, domethënë Zotit të gjithësisë, të thoshte përkitazi me Krishtin, *“Ky është im bir, që e kam zgjedhur.”* Zoti mos e dhëntë që një njeri të mund ta dëgjonte zërin e Tij, apo që t'i jetë bërë i barabartë, ose bir! E gjithë kjo është kamufluar dhe spekuluar, kurse të krishterët, në të gjitha këto marifete, nuk kanë tjetër qëllim, përveç t'i japin shtat kësaj dogme për natyrën dhe birësimin hyjnor të Jezusit. Por Zoti, me pushtetin dhe dijen e Tij, i ka bërë të bien në kundërthënie.

PARAGRAFI 7

Falsifikimet që sajuesit e ungjijve në mënyrë të rreme ia kanë atribuar Jezusit

Në kapitullin e XXII të Ungjillit të tij, Luka thotë: *Djalli ka dashur të prapështojë fenë tuaj, pastaj i tha Pjetrit, që ishte në mesin e tyre: “Unë kam lutur tim Atë që të mos i jepte rast djallit që të prapështonte fenë tënde.”*

Ani, mirë! Pak ditë pasi Krishti e pati paralajmëruar se djalli nuk do të kishte rast të prapështonte fenë e tij, Pjetri ka mohuar Jezusin dhe ka braktisur fenë, ndërkohë që askush tjetër nga dishepujt nuk ka lënë fenë. Vini re se si të krishterët trajtojnë një njeri, të cilin, jo vetëm që e besojnë pa të meta, por, edhe zot e bir Zoti. Çka?! Jezusi lajmëron se është lutur në dobi të njërit nga dishepujt e tij, që Zoti të mos i japë rast djallit që të prapështojë sinqeritetin e besimit të tij;

ndërkaq, dishepulli, posaçërisht i veçuar me këtë lutje, është ai që, me përjashtim të të gjithë dishepujve të tjerë, është bërë i pabesë, ka mohuar fenë e vet e të cilit djalli ia ka prapështuar besimin dhe fenë. Është zor të imagjinohet se si në një tregim i këtillë, që rrëfen profeti, ka mundur të rrëshqasë në ungjij bashkë me mohimin e kësaj profecie. Sa na përket neve, parapëlqejmë të pranojmë se Jezusi nuk ka thënë asgjë nga këto.

Shembull tjetër: Gjoni, në kapitullin V të Ungjillit të tij: *Krishti u tha hebrenjve: Në të vërtetë, po jua them, biri nuk mund të veprojë as të bëjë asgjë, përveç asaj që ka parë të bëhet nga i Ati.*” Por, është për t’u shënuar së fundmi që Krishti ushqehet, pinte dhe përdorte të gjitha gjërat që, nuk kishte parë të Atin, t’i ketë bërë, Shumë të Shenjtin, të Përjetshmin. Jezusi, pra, nuk ka mundur të thotë atë fjalë, e cila nuk mund të gjendet, përveç në ungjillin e Gjorit; tre të tjerët këtë nuk e përmendin.

Shembull tjetër: Gjoni, në kapitullin XVII të Ungjillit të tij, thotë: *Jezusi, duke lutur Zotin, para se të vdiste, tha: "O Zoti im! E di që ti më fal gjithnjë, prandaj të lus të mi ruash dishepujt e mi nga çdo e keqe, në këtë dhe në botën tjetër."* Por, me ngjarjet e njëpasnjëshme që janë paraqitur e për të cilat pajtohen të gjithë dijetarët e të krishterët, shohim se të gjithë dishepujt e Jezusit, apo pjesa dërmuese e tyre, kanë dhënë shpirt nga vdekje e dhunshme: disa kanë qenë kryqëzuar, të tjerë të rrjepur, të gjithë janë munduar me tortura të llojllojshme. A do të ishte pra e mundur që, me gjithë lutjen që do t'i kishte bërë Zotit të Lartmadhëruar, i dërguari i Tij, Jezusi, që t'i ruante dishepujt e tij nga çdo e keqe në këtë dhe në botën tjetër, t'i ketë gjetur vdekja në tortura aq të tmerrshme! Por këtu edhe vetë Gjoni thotë se këtë fjalë tre të tjerët nuk e dinë.

Shembull tjetër: Gjoni, në kapitullin XV të Ungjillit të tij, thotë: *Jezusi tha: Sikur të mos*

kisha bërë mrekullitë që nuk i ka bërë kush para meje, ata (d.m.th. hebrenjtë) do të ishin pa mëkat, për shkak të një besimi të vogël në mua.” Zoti mos e dhëntë që Jezusi të ishte shprehur ashtu! Ai do të duhej të dinte se Musai ka bërë shumë mrekulli të mëdha, sikundër edhe Elia (Iljasi) dhe Elizea (Eljeseu), që kanë jetuar para Jezusit. Këta dy profetët e fundit ¹⁷ kanë ringjallur të vdekurit. Elizea, në veçanti, ka shëruar gungaçët, siç i ka shëruar edhe Jezusi. Si të pretendohet, pra, që Jezusi të mund të ketë thënë: *“Kam bërë mrekulli që, para meje, nuk i ka bërë kush?”* Edhe këtu është fajtor vetëm Gjoni, tre të tjerët nuk e tregojnë këtë fjalë.

Shembull tjetër: Marku, në kapitullin X të Ungjillit të tij, thotë: *Jezusi tha: “Kushdo që do të ketë braktisur për mua shtëpinë, kopshtin apo diçka tjetër në këtë botë, do të marrë qindfishin*

¹⁷ Elia dhe Elizea, sipas autorit, profetë të fundit para ardhjes së Jezusit.

e asaj që do të ketë braktisur, ndërsa në botën tjetër - parajsën. Mateu, në kapitullin XIX të Ungjillit të tij, thotë: Do të marrë qindfishin e asaj që do të ketë braktisur dhe do ta ketë parajsën, pa përmendur fare këtë botë. Në kapitullin XVIII të Ungjillit të vet, Luka thotë: Ai do të marrë shumë më tepër, sesa do të ketë braktisur, duke mos përmendur as botën e tashme, as të ardhshmen. Gjoni nuk e tregon fare këtë të pathënë, që është gënjeshtër e vënë në gojën e Jezusit, sepse shumë njerëz kanë lëshuar shtëpitë, kopshtet, tregti e gjëra të tjera të këtij lloji, për kauzën e Jezusit, pa marrë në këtë botë, as për së afërmi, as për së largu, qindfishin e asaj që kanë braktisur.

Shembull tjetër: Mateu, në kapitullin XIX të Ungjillit të tij: *Farisenjtë i thanë Krishtit: "A është e ndaluar për një burrë që ta dëbojë gruan për motivin më të vogël?" Jezusi u përgjigj: "Nuk keni lexuar në Ligj, që Zoti e krijoi njeriun mashkull dhe femër?" dhe vazhdoi: "Për shkak*

të gruas, njeriu do të braktis babë e nënë, për t'u lidhur në gruan e vet, e të dytë, do të bëhen një mish i vetëm.” Kjo formulë bën të gënjejnë sa Jezusi, aq edhe Dhiata e Vjetër, sepse diçka të këtillë Zoti nuk ka thënë fare. Ja si qëndron çështja: librat e shenjtë tregojnë se derisa Adami ishte fjetur, Zoti e krijoi bashkëshorten e tij, Evën (Havanë), nga njëra anë e tij. Kur ishte zgjuar Adami, e kishte parë dhe kishte thënë: “Për shkak të kësaj, njeriu do të braktisë babën dhe nënën e vet dhe do të formojë me gruan e vet një mish të vetëm.” Zoti na ruajttë që Jezusi të ketë mundur t'ia atribuonte këtë fjalë Teuratit, ai që vështronte me besnikëri, sa Teuratin, aq edhe Ungjillin (Inxhilin) e që nuk thoshte kurrë diçka tjetër, përveç asaj që aty ka thënë Zoti. Është Mateu që ka bërë që kjo thënie t'i vishej në mënyrë të rreme, kurse të tre të tjerët nuk e përmendin fare.

Shembull tjetër: në kapitullin III të Ungjillit të tij, Gjoni thotë: *Jezusi thotë:*

“Askush nuk është ngritur në qiell, përveç atij që ka zbritur prej tij.” Kjo fjalë bën që Jezusit t'i thuhet një gënjeshtër, sepse përmes Dhiatës së Vjetër, ne dimë se Henoku (Idrisi) dhe Elia (Iljasi), pa zbritur paraprakisht nga qielli në Tokë, janë ngritur në qiell. Ata kanë qenë të krijuar dhe kanë jetuar deri në çastin e ngritjes së tyre në qiell. Sipas ungjillit, edhe Jezusi është ngritur në qiell, ndonëse nuk ishte i zbritur. Po ashtu edhe profeti ynë Muhamedi është ngritur në qiell, në natën e ngritjes së tij, e as ai nuk ishte i zbritur. Spekulimi i Gjonit me këtë fjalë, që, tekefundit tre të tjerët nuk e njohin, është pra i qartë. Nëse një i krishterë do të mendonte se Jezusi, duke u shprehur kështu, do të ketë nënkuptuar vetëm shpirtrat, ne do t'i përgjigjemi se, në këtë rast, ai do të kishte rënë në kundërshtim me Dhiatën e Vjetër dhe Ungjillin, ku shpjegohet se profetët që janë ngritur në qiell, janë ngritur atje me trup e me shpirt, po në atë mënyrë në të cilën është ngritur profeti ynë, Muhamedi. Po qe se do të

konsiderohej edhe se Jezusi, duke shqiptuar këtë fjalë, do të paraqiste faktin se, kur njerëzit të vdesin, engjëjt sjellin shpirtrat e tyre në qiell, ne do t'u ripërgjigjemi se një interpretim i këtillë është në kundërshtim me fjalët dhe kuptimet e pranueshme në tërësi. E, për më shumë, shpirtrat e të pabesëve nuk ngrihen në qiell, por përfundojnë në ferr.

Shembull tjetër: Mateu, në kapitullin XXI të Ungjillit të tij, thotë: *Jezusi, duke u shëtitur me apostuj, pati uri; pasi pa një pemë fiku skaj një rruge të madhe, hipi për të ngrënë fik, por nuk gjeti asnjë dhe mallkoi pemën. Në atë çast pema u tha.* Marku, në kapitullin XI të Ungjillit të tij, rrëfen po këtë tregim, duke shtuar se *nuk ishte sezoni i fikut.* Tash ju pyes, si mund t'i atribuohet një profeti lakmia për të ngrenë fik nga një pemë e natyrshme, kur nuk është sezoni i fikut? Kështu nuk do të vepronin as fëmijët, as të marrët. Pastaj si mund të thuhet se ky profet mallkoi pemën, e cila në atë çast u

tha, kur ajo pemë nuk kishte bërë asgjë, që të meritonte një mallkim të tillë. Tekefundit, shumë lehtë mund të dihej se kishte apo nuk kishte ajo pemë pronar, apo ishte në pronë shoqërore dhe a kishin të drejtë të gjithë kalimtarët të hanin nga ajo pemë. Po që se pema kishte pronar, ne mund të jemi të sigurt se Jezusi, duke pasur parasysh frikën e tij nga Zoti, pastërtinë dhe devotshmërinë e tij në fe as që do të afrohej që të hante pemë pa lejen e pronarit. Nëse, në të kundërtën, pema ishte pronë shoqërore, sigurisht që Jezusi nuk do ta mallkonte pemën aq sa të bënte të thahej e të injoronte ashtu qejfin e njerëzve, sepse ai, si të gjithë profetët e tjerë, ishte krijuar që t'u bënte mirë njerëzve e sendeve, e jo për të bërë të kundërtën. Spekulimi i Mateut dhe Markut në dëm të Jezusit, është pra i tejdukshëm.

PARAGRAFI 8

Qasjet dhe kritikrat që të krishterët ua drejtojnë muslimanëve

1. Muslimanët e devotshëm, ndryshe nga ajo që bëjnë murgjit e krishterë, martohen. Kësaj i përgjigjemi: Ju pajtoheni me ne se Davidi (Davudi) ishte një profet-mbret: te ju, si te ne, profeti në mesin e njerëzve zë vendin më të ngritur. Ndërkaq, ne gjejmë në Dhiatën e Vjetër se Davidi kishte njëqind gra, të cilat ia kishin lindur më shumë se pesëdhjetë fëmijë, meshkuj e femra. Gjithnjë sipas Dhiatës së Vjetër, gjë që ju e besoni të vërtetë dhe të zbuluar nga Zoti, Solomoni (Sulejmani) kishte një mijë gra.

Po ashtu, të gjithë profetët, me përjashtim të Jezusit dhe të Gjonit (Jahjasë), birit të Zakarias, kanë pasur bashkëshorte dhe fëmijë, sepse, sipas Dhiatës së Vjetër, burrit i lejohet të

martojë aq gra sa të jetë në gjendje t'i mbajë e t'u sigurojë kushtet e jetesës. Ju, o kisha të krishtera, ju vendosni, pra, për çështjen e martesës ndryshe nga çfarë ka vendosur i Lartmadhërishmi Zot në Dhiatën e Vjetër e në Ungjill. E, për të vepruar kështu, ju keni për autoritet të vetëm fjalën e Palit, të vendosur nga ana e stërgjyshërve tuaj në rangun e të shenjtëve.

Është Pali, që ju ka urdhëruar që të martoheni vetëm me një grua dhe ta zëvendësoni me një tjetër, në rast vdekjeje. Ndryshe, ai ua ka parashkruar priftërinjve që të martohen me një grua të vetme, virgjëreshë, jo të ve, dhe ua ka ndaluar të martohen pas vdekjes së gruas së parë. Pra, nga gjithë kjo del se, në aspektin e martesës, feja juaj, jo vetëm që u kundërvihet profetëve, por ju jeni në kundërshtim edhe me vetë Palin, që u lejon priftërinjve të martohen me një virgjëreshë, kurse ju ua ndaloni martesën në mënyrë të

prerë. Është, pra, shumë e padrejtë që mendjelehtët dhe injorantët nga mesi juaj njollosin martesën e muslimanëve të devotshëm. Dijetarët tuaj, më të arsimuar, e dinë se martesë u është lejuar, me tekstet e librave profetike, prej të cilëve populli i Islamit që falënderon Zotin për fenë e vërtetë, nuk është shmangur fare e që vetëm zbaton në praktikë fjalën e profetit të tyre: “*Martohuni e shumohuni.*”

2. Të krishterët njollosin te muslimanët edhe synetinë. Ne u përgjigjemi: Ju pranoni se në Ungjill gjejmë se Jezusi ka qenë bërë synet: bile, dita e synetisë së tij është njëra nga festat tuaja më të mëdha. Si mund të njollosni te muslimanët atë që ju madhëroni te profeti juaj? Ju besoni gjithashtu se Ibrahim i ka qenë bërë synet, sikur edhe të gjithë profetët e tjerë e që kjo praktikë atyre u ka qenë urdhëruar nga Zoti në Teurat. Qortimi, pra, bie përsëri mbi ju, që keni braktisur traditën e profetit tuaj

përkitazi me synetinë e që ju viheni në kontradiktë me të gjithë profetët. Por, kur ka të bëjë me gjërat që ka urdhëruar Zoti, kushdo që njollos veprimet e profetëve është i pabesë në sy të Zotit dhe të profetëve.

3. Të krishterët qortojnë muslimanët, që besojnë se banorët e parajsës hanë e pinë. Qysh mund t'ua qortoni këtë besim, ju përgjigjemi, që praninë e asaj që Mateu thotë në kapitulli XXVI të Ungjillit të tij: *Natën kur hebrenjtë u vërsulën nga ai, Jezusi, duke darkuar me apostujt, u tha: "Tash e tutje nuk do të pi më verë, nëse kjo nuk pihet në parajsë."* Marku transmeton po këto fjalë në kapitullin XIV të Ungjillit të tij. E Luka, në kapitullin XXII të Ungjillit të tij, thotë: *Jezusi u tha apostujve: "Ju do të hani dhe do të pini me mua në tryezën e parajsës."* Dijetarët e krishterë, tekefundit, e dinë shumë mirë se për shkak të ngrënies nga pema e ndaluar në parajsë, Adami e Eva, bashkëshortja e tij, është dashur të zbresin në

Tokë. Si mund të mohojnë, pra, se në parajsë
hahet dhe pihet?!

Është e vërtetë se në komentimet e tyre, ata
shpjegojnë se cilido që ha e pi në parajsë, duhet
t'i hedhë mbeturinat, që nuk përkon me
pastërtinë e parajsës. Por nuk do të mendonin
kështu sikur të kishin ditur atë që na ka mësuar
profeti ynë, Muhamedi: Mbeturinat e gjërave
që hanë e pinë banorët e parajsës
transformohen në një djersë të përshtatshme,
si një parfum mushti; banorët e parajsës nuk
kanë nevojë as të pështyjnë, as të fshijnë
hundët, as për jashtëqitje. Librat dhe të
dërguarit janë dakord, tekefundit, për këtë
aspekt, se ka në parajsë lloje të ndryshme
pemësh, kafshësh e të tjera, çdo gjë që do
shpirti e i pëlqen syrit. E ai që hyn në parajsë të
mos kishte të drejtë t'i gëzonte këto gjëra, do t'i
ndalohej kënaqësia! Po kjo do të ishte torturë:
Ruana Zot nga besimi i një gjëje të tillë; sepse,
të besohet kjo, do të thotë të biesh në opinionin

e heretikëve, duke mëtuar se kënaqësitë njerëzore nuk janë trupore, por pastër shpirtërore; ata predikojnë ashtu, sepse ata mohojnë ringjalljen e trupave. Pra, të krishterët janë të detyruar ta pranojnë këtë doktrinë, ose të pajtohen se trupat, ata po ashtu, në parajsë gëzojnë gjëra që Zoti i ka siguruar për t'i mbështetur.

4. Përkitazi me parajsën, të krishterët qortojnë prapë muslimanët që besojnë se ka pallate, gurë të çmueshëm e të tjera.

Ne u përgjigjemi: Ju keni një libër të titulluar “Lulet e të Shenjtëve”, në të cilin lexohet ky rrëfim: *Një ditë ungjilltar Gjoni, takoi dy të rinj, të mbuluar me rroba mëndafshi dhe të shoqëruar nga skllëvërit dhe nga një kortezh i madh. Pasi Gjoni u foli për ferrin, i frikësoi aq sa lanë pasurinë e tyre dhe shpërndanë krejt çfarë kishin te skllëvërit dhe te shokët e tyre dhe ndoqën Gjonin. Pak kohë më vonë, kur u takuan me shërbyesit e tyre të*

dikurshëm, të veshur mirë dhe të përcjellë nga një kolonë e madhe sklevërish, ata i kapi trishtimi i hidhur dhe filluan të ndienin keqardhje që kishin braktisur të mirat e kësaj bote. Gjoni, duke kuptuar gjendjen e tyre i pyeti nëse u dhimbseshin të mirat e tyre të dikurshme. Pas përgjigjes së tyre pohore, Gjoni i porositi që të sillnin gurë nga përroi. Kur i prunë, Gjoni i fshehu për një çast nën rrobat e tij; brenda një momenti i nxori sërish e ata ishin shndërruar në margaritarë. Çoni në treg, u tha, dhe me fitimin që do të nxirrni, do të blini shumë më tepër sesa që keni pasur. Por... nuk do të keni më hise në parajsë, duke shitur pjesën tuaj për të mirat e kësaj bote të përvuajtur. Në këtë bisedë e sipër kaluan njerëz që bartnin një të vdekur, të cilët e lutën Gjonin që ta ringjallte. Gjoni bërtiti: Ngrihu, o ti që ke vdekur, me lejen e Zotit! Posa u ngjall i vdekuri, Gjoni i tha: Tregoju këtyre të rinjve çfarë të mirash kanë humbur në parajsë. Ai që kishte qenë vdekur

tha: Në parajsë u ishin siguruar pallate të ndërtuara me gurë të çmueshëm të të gjitha llojeve, madhësia e çdo godine ishte kaq e kaq. Me të dëgjuar këtë, të rinjtë u penduan, braktisën çdo gjë dhe ndoqën Gjonin në fenë e Jezusit deri në vdekje. Në po atë libër lexojmë tregimin që vijon: “Çdo ditë engjëjt i sillnin Valerianit”, njëri nga shenjtërit tuaj më të mëdhenj, “ushqime të parajsës në pjata të arta, të mbuluara me peceta mëndafshi, e nën ato peceta, lule ngjyrash të ndryshme!” Si mund të mohoni, pra, se në parajsë gjenden enë të arta, rroba mëndafshi, lule e gatime! Këto rrëfime janë argumente kundër jush dhe, ani pse librat profetikë nuk i përmendin, të gjithë teologët e njohin të vërtetën. Por, ju jeni njerëz injorantë, që nuk e dini se ju mohoni.

Po ky libër ngërthen rrëfimin në vazhdim:
Çdo ditë në kohën e drekës dhe darkës, engjëjt i sillnin Shën Antonit gatime të ndryshme që vinin nga parajsa. Një ditë, duke ardhur ta

vizitonte, një njeri i përkushtuar dhe shumë i shenjtë, i quajtur Pal, engjëjt i sollën, atë ditë, dyfishin e ushqimit që ata, rëndom, i sillnin për çdo ditë në enë ari, të mbuluara me peceta mëndafshi. Rrëfime të këtij lloji ka përplot në librat e tyre. Po i kaloj nga droja e gjatësisë, por askush nuk do të mund të kontestojë saktësinë e këtyre që kam paraqitur.

5. Të krishterët, më në fund, qortojnë muslimanët edhe pse quhen me emra profetësh. I pyesim, si mund të na njollosni për këtë? Ne marrim emrat nga ata që janë të dalë nga raca njerëzore, e bëjmë këtë vetëm që të nxjerrim prej kësaj bekime. Këtë qortim do të duhej t'ia drejtonit vetvetes, që quheni me emra engjëjsh, siç janë: Gabriel, Mikael, Azrael. Kësaj ata nuk mund t'i përgjigjen fare.

PARAGRAFI 9

Prova të misionit profetik të të ndritshmit tonë, Muhamedit, nxjerrë nga tekstet e Dhiatës së Vjetër (Teuratit), të Ungjillit, nga psalmet dhe predikimet e profetëve përkitazi me misionin e tij dhe paralajmërimin se feja e tij do të zgjasë deri në përfundimin e shekujve

Dijeni (Zoti ju mëshiroftë) se misioni profetik i profetit tonë, Muhamedit, është formuar me të gjithë librat që ka zbuluar Zoti dhe të gjithë profetët kanë paralajmëruar ardhjen e tij.

Në kapitullin XVI të Librit të Parë të Dhiatës së Vjetër (që përbëhet nga pesë libra të përmbledhur në një vëllim të vetëm) shkruan: “Hagarja (*Haxherja*), natën kur iku larg nga Sara, gruaja e Abrahamit, i dashuri i Zotit, pa

një engjëll, i cili i tha: "Oj Hagare, çfarë do dhe nga vjen ti? Hagarja iu përgjigj: "Kam ikur larg Sarës." Engjëlli i tha: "Kthehu te ajo dhe qetësohu pranë saj, sepse Zoti i Lartmadhërishëm do t'i shtojë pasardhësit e tu: Për një kohë të shkurtër do të mbetesh shtatzënë dhe do të lindësh një djalë, emri i të cilit do të jetë Ismael (Ismail), sepse Zoti ka dëgjuar hallin tënd. Biri yt do të jetë ndër njerëzit më të zgjedhur; dora e tij do të përfshijë të gjithë, e dora e të gjithëve do të jetë e shtrirë nga ai me përulësi; ai do të ushtrojë mbretërinë e tij në pjesën më të madhe të tokës." Meqë është besim publik se as Ismaili, as fëmijët e tij (të drejtpërdrejtë) nuk kanë përvetësuar pjesën më të madhe të tokës, ky version nuk do të ishte aplikuar, përveçse për më të ndritshmin e pasardhësve të tij, që është profeti ynë, Muhamedi, feja e të cilit është përhapur në pjesën më të madhe të tokës, adhuruesit e të cilit kanë nënshtruar Lindjen dhe Perëndimin.

E gjithë kjo ishte shumë e njohur për dijetarët dhe njerëzit e arsimuar nga mesi i hebrenjve, por ia kanë fshehur popullit të thjeshtë.

Në kapitullin XVIII të Librit të Pestë të Dhiatës së Vjetër lexojmë se Zoti i ka thënë Moisiut (paqja qoftë mbi të!): *“Thuaju bijve të Israilit se Unë do të nxjerr, kohëve të fundit, një profet si ti, nga mesi i bijve të vëllezërve të tyre dhe çdokujt që nuk do të dëgjojë fjalët e Mia që ai do t'i përcjellë nga Unë, do t'i kërkoj llogari.”*

Ky pasazh na tregon se profeti që Zoti do ta dërgonte, kohëve të fundit, nuk do të lindte nga raca e tyre, por nga ajo e vëllezërve të tyre. Por meqë të gjithë profetët që ka dërguar Zoti, që nga Musai (Moisiu), prej të cilëve Isai (Jezusi) është i fundit, kanë dalë nga mesi i fëmijëve të Israilit, ky pasazh mund t'i aplikohet vetëm profetit tonë, Muhamedit, i cili është pasardhës i Ismailit, i cili ishte vëlla i Ishakut, birit të Ibrahimit dhe stërgjyshit të fëmijëve të Israilit. Kështu duhet të

interpretohet fjala “vëllezërit” në citatin nga Dhiata e Vjetër, sepse, po qe se ky profet do të duhej t’i aplikohej një profeti nga mesi i profetëve fëmijë të Israilit, kuptimi i fjalës “vëllezërit” do të ishte plotësisht i pazbërthyeshëm, për më tepër ngase hebrenjtë pajtohen me faktin se asnjëri nga profetët që kanë ardhur nga mesi i fëmijëve të Israilit nuk ka qenë i barabartë me Moisiun (Musain). Sa për fjalën “si ti” në këtë version, ata duan të thonë: Ai do të sjell një ligj fetar që do të jetë i veçantë për të e që do ta ndjekin të gjithë popujt, gjë që i aplikohet shkëlqyeshëm profetit tonë, Muhamedit: Ai është pasardhës i arabëve, vëllezër të bijve të Israilit, ai ka sjellë një ligj fetar, duke shfuqizuar të gjitha ligjet e mëparshme dhe ndiqet nga popujt.

Në kapitullin XXXIII të Librit të Pestë të Dhiatës së Vjetër, gjendet fragmenti që vijon:
*“Zoti erdhi nga Sinai dhe u ngrit mbi ta në Seir;
 u paraqit në madhëstsinë e tij në malin Paran,*

i shoqëruar nga një mori shenjtërisht në të djathtë të tij.” Mali i Paranit, domethënë Meka dhe rrethina e Hixhazit, sepse Parani është emri i njërit nga ata tre mbretërit amalekitë që kanë ndarë tokën, prej së cilës Hixhazi ia la Paranit, i cili e quajti me emrin e vet gjithë territorin. Fjalët e Dhiatës së Vjetër: *“Zoti erdhi nga Sinai”* do të thonë: kur ka ardhur ai, ka bërë që feja dhe doktrina e tij të duken nga uniteti i tij, ashtu siç i kanë qenë zbuluar Musait mbi Malin e Sinait. Fjalët *“u ngrit mbi ta në Seir”*, u referohen bjeshkëve të Sirisë, ku Jezusi ka manifestuar fenë që ia ka mësuar Zoti. Në fund, fjalët *“u paraqit në madhësinë e tij në malin Paran”* i referohen fesë së shndritshme dhe të shkëlqyer, Islamit, që Zoti ka bërë të shfaqet nëpërmjet profetit tonë, Muhamedit, në Mekë dhe në Hixhaz. Shprehjet *“i shoqëruar nga një mori shenjtërisht në të djathtë të tij”* ka të bëjë me njerëzit e përkushtuar e të devotshëm. Këta janë sahabët

(shokët) e të dërguarit Muhamed (paqja dhe bekimi i Zotit qofshin mbi të!), që kanë qenë gjithmonë me të, në të djathtë të tij, dhe nuk e kanë braktisur kurrë.

Të katërtit që kanë shkruar ungjijtë pajtohen që të transmetohet kjo fjalë: *Në kohën kur qe ngritur në qiell, Jezusi u tha apostujve: “Po shkoj te Ati im dhe Ati juaj, drejt Zotit tim dhe Zotit tuaj; ju paralajmëroj se pas meje do të vijë një profet, emri i të cilit është Paraklet.”* Kjo është fjalë greke që, në gjuhën arabe do të thotë *Ahmed*, kështu që Zoti thotë në Kuran (61:6): ***Kujto kur Isai, i biri i Merjemes, tha: “O bijtë e Israilit, unë jam i dërguari i Allahut tek ju, për t’ju vërtetuar Teuratin e shpallur para meje dhe për t’ju sjellë lajmin e gëzueshëm për një të dërguar, emri i të cilit është Ahmed, që do të vijë pas meje”. Por, kur ai u solli atyre shenja të qarta, ata thanë: “Kjo është magji e qartë!”*** Pikërisht ky emër i famshëm qe arsyeja

e kthimit tim në Islam, siç kam treguar në kapitullin I të këtij libri.

Gjoni, në kapitullin XIV të Ungjillit të tij, thotë: *Jezusi tha: “Prakleti, që im Atë do ta dërgojë në kohët e fundit, do t’jua mësoj të gjitha gjërat.”* Ky Paraklet është profeti ynë, Muhamedi, në saje të asaj që ia ka zbuluar Zoti, ua ka mësuar njerëzve të gjitha gjërat, sepse Kurani përmban të gjitha shkencat e vjetra dhe ato bashkëkohore. Zoti nuk ka anashkaluar asgjë, ashtu siç thotë Vetë: **“Ne nuk kemi lënë në Libër asgjë mangët.”** (Kuran, 6:38) Meqë pas Krishtit nuk është shfaqur profet tjetër përveç Muhamedit, që të mund t’i aplikojë fjala e Gjoni, del se pikërisht ai është spikatur, me atë profeci madhështore.

Po ashtu, në kapitullin XVI të Ungjillit të tij, Gjoni thotë: *Krishti tha: “Parakleti që do ta dërgojë Ati im pas meje, nuk do të thotë asgjë nga vetja, por ai do t’jua shpall të gjitha me vërtetësi, dhe do t’ju paralajmërojë ngjarje të*

ardhshme e fshehtësi.” Kjo përkon plotësisht me cilësitë e profetit tonë, Muhamedit (paqja dhe bekimi i Allahut qofshin mbi të!), që na janë transmetuar në mënyrë më se të sigurt, të cilat nuk mund t’i mohojë askush, përveç ndokujt që është përjashtuar nga mëshira e Zotit. Ndërkaq, sa i përket asaj se Muhamedi nuk ka folur nga hamendja e vet, por vetëm nga ajo që i është shpallur, gjë për të cilën dëshmon Vetë Allahu, dhe të gjithë muslimanët pajtohen lidhur me këtë, siç thuhet në Kuran (53:3-4): **“Ai nuk flet sipas qejfit të vet, por ajo (që thotë) është vetëm shpallje hyjnore, që i vjen atij.”** Sa u përket ligjërimeve të tij për gjërat e ardhshme dhe fshehtësitë, ato janë aq shumë sa s’mund të numërohen dhe për to janë shkruar libra të shumtë. Do të mjaftonte sa për të dhënë një vështrim të shkurtër libri i fakih Ebu Fadl Ajadit, në të cilin ka mësim për ata që duan të marrin mësim.

Nga librat e profetëve të vjetër, të citojmë edhe këtë fjalë të Davidit në Psalmet LXXII: *“Ai do të mbizotërojë prej një deti në tjetrin e pastaj nga lumi më i vogël e deri në Eufrat. Mbretërit e ishujve do t'i sjellin dhurata; ata do të prezantohen pranë tij dhe do t'i japin fjalën e dëgjueshmërisë dhe nënshtrimit. Në çdo kohë do të luten për të dhe do ta bekojnë përditë. Do të mbijnë nga këto lule në qytet (Medina), si bari nga dheu. Kujtimi i tij do të mbijetojë prej shekujve në shekuj, emri i tij i parapriu diellit.”*

E gjithë kjo i aplikohet profetit tonë Muhamed dhe vetëm atij. T'i aplikohen këto veçori ndonjë tjetri, do të thoshte të të vihesh në kundërshti me vetë dukurinë. Unë nuk njoh asnjë profet pas profetit Davud, i cili ka jetuar para Muhamedit, në raport me të cilin do të mund të qëndronin këto veçori fisnike. Dijetarët hebrenj e dinë fort mirë se ky pasazh përmbante veçori të brendshme të

Muhamedit, por ata kanë parapëlqyer të ruajnë fshehtësinë.

Të citojmë edhe çfarë thotë profeti Habakuk në kapitullin III të librit të tij: *“Në kohën e fundit, Zoti do të vijë nga Jugu (Kibla)¹⁸ dhe i Shenjti nga Mali Paran.”* Ardhja e Zotit të Lartmadhërishëm do të thotë ardhja e shpalljes së Tij; *I Shenjti* është profeti ynë, Muhamedi, që shfaqet në Malin e Paranit, domethënë, në Mekë e Hixhaz.

Profeti Mikea në kapitullin IV të librit të tij thotë: *“Në kohët e fundit, një popull, objekt i mëshirës hyjnore, do të ngrihet dhe do të zgjedhë bjeshkët e bekuara, që aty ta adhurojnë Zotin. Nga të gjitha vendet, këtu do të vijnë njerëz që të tubohen për të adhuruar Zotin një, dhe ata nuk do t’i përshkruajnë ortakë (Zotit).”* Profeti Mikea, pa kurrëfarë dyshimi, këtu ka

¹⁸ Në tekstin hebraik dhe në atë të Septuagintës është: "do të vijë nga Themna".

për qëllim bjeshkën Arafa (malin Arafat). *Kombi, objekt i mëshirës hyjnore*, është kombi i Muhamedit. Tubimi në bjeshkën e bekuar dëfton tubimin e hanxhinjve (pelegrinëve) që vijnë nga të gjitha vendet në bjeshkën e Arafasë.

Profeti Isaia, në kapitullin XLII të librit të tij, thotë: *“Kohën e fundit, Zoti do të dërgojë një shërbyes të zgjedhur. Ai do t’ia dërgojë shpirtin e së vërtetës, që do ta mësojë për fenë e Tij. Ai do t’u ligjërojë njerëzve atë që do t’ia mësojë shpirti i së vërtetës; ai do t’i gjykojë njerëzit me drejtësi dhe do të marshojë në mesin e tyre me drejtësi; fjala e tij do të jetë si drita që nxjerr njerëzit nga errësira në të cilën gjenden. Unë ju tregova atë që Zoti ma ka bërë të di para se të ndodhë.”*

Të gjitha këto nuk do t’i aplikoheshin askujt tjetër, përveç profetit tonë shumë të dashur, Muhamedit, sepse ai është që e ka dërguar Zoti kohën e fundit, pasi e ka zgjedhur

për Vete dhe e ka bërë më të dashurin dhe mikun e Vet. Ai ia ka dërguar atij shpirtin e së vërtetës, që është engjëlli Xhibril (Gabriel), që t'ia mësojë fenë e Tij, duke ia shpallur Kuranin, Sunetin dhe ligjet e Islamit.

Muhamedi, nga ana e tij, ka përmbushur gjithë çfarë i ka dhënë Zoti të përmbushë. Kështu, pra, duhet interpretuar fjalët e këtij profeti: *“Ai do t'u ligjërojë njerëzve atë që shpirti i së vërtetës do t'ia ketë mësuar; ai do t'i gjykojë njerëzit me drejtësi dhe do të marshojë në mesin e tyre me drejtësi”*; sepse të gjithë njerëzit inteligjentë duhet të kuptojnë se çdo gjë që Muhamedi urdhëroi, porositi ose ndaloi është e mbushur me drejtësi, si në urdhra ashtu edhe në ndalesa. Edhe mohimi më i vogël që do t'i bëhej, do të çonte në binarët e shejtanit. Drita me të cilën ai nxjerr njerëzit nga errësirat është, pa dyshim, Kurani që ia ka shpallur Zoti. Prandaj, kjo fjalë e profetit Isaia është një nga provat më të qarta që dëshmojnë

pejgamberinë e Muhamedit (paqja dhe bekimi i Zotit qofshin mbi të!). E po qe se do të citoja të gjitha profecitë e profetëve lidhur me Muhamedin, do të zgjatej shumë libri. Por, shpresoj që Zoti të ma mundësojë t'i përmbledh ato në një koleksion të veçantë.

Allahu na mjafton dhe Ai është Mbikëqyrësi më i mirë. Nuk ka lëvizje e as fuqi pa lejen e Allahut të Madhërishëm.

Paqja dhe bekimi i Allahut qofshin për profetin tonë, Muhamedin dhe për familjen e shokët e tij deri në Ditën e Gjykimit! I gjithë lavdërimi i takon Allahut!

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

28-767

Turmeda, Anselm

Përse përqafova Islamin / Anselm Turmeda;
përktheu Hilmi Kastrati. - Botimi 1. - Prishtinë:
Instituti Germa, 2024. - 172 f.; 18 cm.

1. Kastrati, Hilmi

ISBN 978-9951-9125-7-0